

เทคนิคการถ่ายภาพ

กลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่

สำนักงานเลขานุการกรม

มีนาคม 2558

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ประวัติการถ่ายภาพ	๑
- ประวัติกล้องถ่ายภาพตัวแรก	๑
บทที่ ๑ กล้องถ่ายรูป	
องค์ประกอบของกล้องถ่ายรูป	
- กล้องถ่ายรูปใช้ฟิล์ม	๔
- กล้องถ่ายรูปดิจิทัล	๔
บทที่ ๒ หลักพื้นฐานการถ่ายภาพและเทคนิคการจัดองค์ประกอบภาพ	
- หลักพื้นฐานการถ่ายภาพ	๗
- องค์ประกอบภาพ	๘
- การถ่ายภาพบุคคล	๗
บทที่ ๓ เทคนิคการสร้างสรรค์ภาพ	
- มุมกล้อง	๑๕
- การถ่ายภาพสะท้อนพื้นผิว	๑๖
- ความสมดุลของภาพถ่าย	๑๖
- การถ่ายภาพเคลื่อนไหว	๑๖
- การสร้างจุดสนใจด้วยเส้นนำสายตา	๑๘
- การเน้นภาพแบบซ้ำ หรือ Pattern	๑๙
บทที่ ๔ การถ่ายภาพลักษณะต่างๆ	
- การถ่ายภาพบุคคล	๒๐
- การถ่ายภาพเคลื่อนไหว/กีฬา	๒๑
- การถ่ายภาพในที่แสงน้อย/กลางคืน	๒๒
- การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก (ดอกไม้/ต้นไม้/แมลง)	๒๒
- การถ่ายภาพสัตว์/สัตว์เลี้ยง	๒๓
- การถ่ายภาพอาหาร	๒๔

- การถ่ายภาพดอกไม้ ๒๕
- การถ่ายภาพทิวทัศน์ ๒๘
- การถ่ายภาพพาโนรามา ๒๙
- การถ่ายภาพด้วยโทรศัพท์มือถือ ๓๐
- การถ่ายภาพข่าว ๓๑
- การเลือกฉากหน้าและฉากหลัง ๓๒

บทที่ ๕ การตกแต่งภาพเบื้องต้นด้วยโปรแกรม Adobe photoshop ๓๖

- ๕.๑ การใช้งานโปรแกรม Adobe photoshop เบื้องต้น ๓๗
- ๕.๒ การลดขนาดภาพ ๔๑
- ๕.๓ การเลือกภาพเฉพาะส่วน ๔๕
- ๕.๔ การหมุนภาพ ๔๖
- ๕.๕ การปรับเพิ่ม – ลดความสว่างของภาพ ๕๑
- ๕.๖ การแก้ไขภาพถ่ายที่มีสีผิดเพี้ยน ๕๓

คำนำ

กลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ มีหน้าที่ในการบันทึกภาพภารกิจของผู้บริหาร กิจกรรมต่าง ๆ ของกรมฯ รวมทั้งให้บริการถ่ายภาพประกอบบทความ หรือภาพประกอบรายงานผลงานวิจัย ประกอบกับเทคโนโลยีการถ่ายภาพในปัจจุบันก้าวหน้าไปอย่างมาก ทุกคนที่มีโทรศัพท์มือถือก็สามารถจะบันทึกภาพได้ แต่ภาพนั้นอาจจะมืองค์ประกอบไม่ครบ ไม่สามารถบอกเล่าเรื่องราว หรือ บรรยายภาคได้ เมื่อนำมาใช้ในการเผยแพร่ หรือประกอบบทความ เรื่องราวต่าง ๆ

กลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ จึงได้รวบรวมความรู้ด้านการถ่ายภาพ จากผู้มีอาชีพช่างภาพ จากตำรา จากข้อเขียนและจากประสบการณ์ของผู้ที่ทำหน้าที่ช่างภาพ เป็นเอกสารคำแนะนำเรื่อง “เทคนิคการถ่ายภาพ” เพื่อเผยแพร่ให้กับบุคลากรของกลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ และผู้สนใจทั่วไป ได้นำไปเป็นแนวทางในการถ่ายภาพ เพื่อให้ได้ภาพที่มีความครบถ้วน สมบูรณ์ สวยงาม และใช้ประโยชน์ได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

กลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่

มีนาคม ๒๕๕๘

ประวัติการถ่ายภาพ

วิชาการถ่ายภาพนั้น ได้มีการพัฒนาต่อเนื่องกันมาหลายร้อยปีตามลำดับ ก่อนที่จะมีกล้องถ่ายภาพเพื่อการบันทึกภาพให้เหมือนจริงนั้นมนุษย์ในสมัยโบราณได้ใช้วิธีการวาดภาพเพื่อบันทึกความทรงจำและใช้ในการสื่อความหมาย ซึ่งการวาดภาพดังกล่าวต้องใช้เวลานานและได้ภาพที่ไม่เหมือนจริงตามธรรมชาติ ตลอดจนปัญหาอื่นๆ ทำให้มนุษย์พยายามคิดค้นหาวิธีการสร้างภาพโดยใช้เวลาน้อยลงและให้ได้ภาพที่สมบูรณ์เหมือนธรรมชาติยิ่งขึ้น หลังจากที่มนุษย์ประสบความสำเร็จแล้วครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดในศตวรรษที่ ๑๙ มนุษย์ก็ประสบความสำเร็จในการคิดค้นกระบวนการสร้างภาพ จากผลของการทดลองของนักวิทยาศาสตร์ที่ได้พัฒนาความรู้จากศาสตร์ ๒ สาขา คือ สาขาฟิสิกส์ ได้แก่เรื่องของแสงและกล้องถ่ายภาพ และสาขาเคมี ในส่วนที่เกี่ยวกับฟิล์มสารไวแสงและน้ำยาสร้างภาพ

การถ่ายภาพเป็นการรวมหลักการที่สำคัญ ๒ ประการเข้าด้วยกัน คือ การทำให้เกิดภาพจำลองของวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ปรากฏบนฉากรองรับได้และการใช้สื่อกลาง ในการบันทึกภาพจำลองของวัตถุนั้น ให้ปรากฏอยู่ได้อย่างคงทนถาวร

ในหลักการข้อแรก คือ การทำให้เกิดภาพจำลองของวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ปรากฏบนฉากรองรับได้นั้น อริสโตเติล (Aristotle) นักวิทยาศาสตร์ชาวกรีก ได้บันทึกไว้เป็นครั้งแรกเมื่อ ๔๐๐ ปีก่อนคริสต์ศักราชว่า ถ้าเราปล่อยให้ลำแสงผ่านเข้าไปทางช่องเล็กๆในห้องมืด แล้วถือกระดาษขาวไว้ห่างจากช่องรับแสงประมาณ ๑๕ ซม. จะปรากฏภาพบนกระดาษมีลักษณะเป็นภาพจริงหัวกลับ แต่เป็นภาพที่ไม่ชัดเจนนัก [Ibid.]

จากหลักการนี้ ต่อมาได้มีการประดิษฐ์เป็นกล้อง ออบสคิวรา (Camera Obscura) ซึ่งเป็นภาษาลาติน แปลว่าห้องมืด นักปราชญ์ชาวอาหรับชื่อ อัลฮาเซน (Alhazen) ได้บรรยายรูปร่างลักษณะของกล้องออบสคิวราไว้ก่อนปี ค.ศ.๑๐๓๙ ว่ามีลักษณะเป็นห้องมืดที่มีรูเล็กๆที่ฝาข้างหนึ่งเมื่อแสงเดินทางผ่านรูเล็กๆ นี้ แล้ว สามารถทำให้เกิดภาพจริงหัวกลับบนฝาผนังด้านตรงข้ามได้

ประวัติของกล้องถ่ายรูป

กล้องตัวแรก

แนวคิดของการถ่ายภาพมีมาตั้งแต่ประมาณศตวรรษที่ ๕ ก่อนคริสต์ศักราช (๕๐๐BC) หรือถ้าเราชาวพุทธก็คือช่วง พ.ศ.๐ (พูดง่าย ๆ ว่าแนวคิดนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่พระพุทธเจ้าท่านยังมีชีวิตอยู่) จนกระทั่งนักวิทยาศาสตร์ชาวอิตาลี ได้พัฒนาสิ่งที่เรียกว่ากล้องทาบเงาขึ้นในศตวรรษที่ ๑๑ และนั่นคือศิลปะแห่งการถ่ายภาพจึงถือกำเนิดขึ้น แต่ถึงกระนั้นกล้องก็ไม่ได้บันทึกภาพจริงๆ แต่เป็นเพียงแค่นำภาพลงบนพื้นผิวบนวัตถุต่างๆ และภาพยังกลับด้านอีกด้วย แต่มันก็สามารถดูออกว่าเป็นรูปของอะไร

กล้องทาบเงาตัวแรกใช้รูเข็มและใช้เต็นท์คลุมเพื่อฉายภาพจากภายนอกเต็นท์ไปยังบริเวณที่มืด จนกระทั่งศตวรรษที่ ๑๗ กล้องที่มีขนาดเล็กแบบพกพาได้ ในช่วงนี้ก็มีการนำเลนส์มาเพื่อโฟกัสแสงมาปรับใช้

ภาพถ่ายที่ถาวรแรก

การถ่ายภาพอย่างที่เรารู้จักในปัจจุบันเริ่มขึ้นในช่วงปลายทศวรรษที่ ๑๘๓๐ ในฝรั่งเศส โดยที่ นักประดิษฐ์ชาวฝรั่งเศส Joseph Nicéphore Niépce ใช้กล้องทาบเงาถ่ายรูปบน pewter plate โดยเคลือบด้วยน้ำมันดินและเปิดรับแสง นี่เป็นภาพแรกที่บันทึกได้โดยที่ไม่จางหายไปอย่างรวดเร็ว

ความสำเร็จของ Niépce นำไปสู่การทดลองอื่นๆ และนั่นทำให้เกิดกระบวนการถ่ายภาพแบบ daguerreotype, emulsion plate และการการผลิตภาพถ่ายบนแผ่นแก้วก็ถือกำเนิดขึ้นในช่วงกลางถึงปลายปี ๑๘๐๐ ช่วงภาพได้ทดลองด้วยอิมัลชันแต่ละประเภทใช้กับสารเคมีและเทคนิคที่แตกต่างกันต่อไปนี้เป็นสามสิ่งที่เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการถ่ายภาพสมัยใหม่เกิดขึ้น

กระบวนการถ่ายภาพ daguerreotype

การทดลองของ Niépce ที่ยอดเยี่ยมทำให้เขาได้ไปร่วมงานกับ Louis Daguerre ในการพัฒนาการถ่ายภาพ ผลที่ตามมาคือการสร้างกระบวนการ Daguerreotype ซึ่งถือเป็นผู้บุกเบิกภาพยนตร์สมัยใหม่ แผ่นทองแดงเคลือบด้วยเงินและไอโอดีนก่อนที่จะถูกแสงในการสร้างภาพบนแผ่นทองแดงนี้แรกๆจะต้องได้รับแสงนานถึง ๑๕ นาที daguerreotype ได้รับความนิยมอย่างมาก จนกระทั่งถูกแทนที่ด้วย emulsion plate ในช่วงปลายทศวรรษ ๑๘๕๐

วิวัฒนาการของวัสดุไวแสงควบคู่มาพร้อมกับกล้องถ่ายภาพ แม้ว่าในยุคแรกๆ กล้องถ่ายภาพจะมีลักษณะเป็นกล่องไม้สี่เหลี่ยมไม่ประณีตนัก ต่อมาก็ได้พัฒนามาเป็นไม้สักและไม้มะฮอกกานี อุปกรณ์ กลไกประกอบอื่นๆ ก็ทำด้วยทองเหลือง ดูสวยงามขึ้น ในการใช้งาน เช่น การมองภาพ และการปรับความคมชัดก็ใช้ได้สะดวกยิ่งขึ้น

ระบบชัตเตอร์ควบคุมปริมาณแสงก็สามารถทำงานได้ถูกต้องแม่นยำ มีการปรับปรุง ให้ฟิล์มมีความไวแสงสูงขึ้น และมีขนาดเล็กลง ในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ บริษัท อี.ไลซ์ (E.Leiz) แห่งประเทศเยอรมัน ได้ผลิตกล้อง ไลก้า ๑ (Leica ๑) ซึ่งเป็นกล้องที่ใช้กับฟิล์มขนาด ๓๕ มม. ที่สมบูรณ์เป็นครั้งแรก

ขณะเดียวกันกับที่มีการผลิตกล้องออกจำหน่ายอย่างแพร่หลาย เลนส์ที่นำมาใช้กับกล้องก็มีการพัฒนาควบคู่มาโดยลำดับ เริ่มจากยุคแรกๆ ที่กล้องใช้เพทเคลือบสารไวแสง จะใช้เลนส์แบบง่ายๆ มีช่องรับแสงกว้างสุดเพียง $f/๑๖$ จนในปี ค.ศ. ๑๙๔๐ การผลิตเลนส์ก็มีการพัฒนาขึ้น เลนส์หนึ่งตัวอาจมีแก้วเลนส์หลายชั้น ทำหน้าที่ได้มากขึ้น มีการเคลือบน้ำยาบนผิวหน้าของแก้วเลนส์ ทำให้เลนส์มีคุณภาพในการรับแสงมากขึ้น และยังช่วยลดแสงสะท้อนให้น้อยลง

การมองภาพและการปรับความคมชัดของกล้องถ่ายภาพโดยใช้ระบบสะท้อนภาพ นับได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญและเป็นต้นแบบในการผลิตกล้องในปัจจุบัน โดยในปี ค.ศ. ๑๘๖๐ โทมัส ซัทตัน (Thomas Sutton) ช่างภาพชาวอังกฤษ ใช้กระจกเงาช่วยในการสะท้อนภาพให้ปรากฏบนจอมองภาพ และได้พัฒนาแนวคิดใช้ปริซึมห้าเหลี่ยม (Pentaprism) ทำหน้าที่สะท้อนภาพให้เห็นตามความเป็นจริงได้ในระดับสายตา กล้องแบบสะท้อนเลนส์เดี่ยวขนาด ๓๕ มม. กล้องแรก แนะนำในปี ค.ศ. ๑๙๓๗ คือกล้อง คิเน เอ็กแซกต้า (Kine Exacta) และกล้องที่ใช้กับฟิล์มขนาด ๒ นิ้ว แนะนำครั้งแรกในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ คือกล้อง ฮาสเซลแบลด์ (Hasselblad) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการผลิตกล้อง แบบสะท้อนเลนส์เดี่ยว (Single Lens Reflex - SLR) จนเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลกในปัจจุบัน

บทที่ ๑ กล้องถ่ายรูป

องค์ประกอบของกล้องถ่ายรูป

ก่อนที่กล้องถ่ายภาพจะพัฒนามาเป็นระบบดิจิทัล และกล้องในโทรศัพท์มือถือเช่นปัจจุบัน กล้องถ่ายภาพจะใช้ “ฟิล์ม” ในการบันทึกภาพ และต้องนำฟิล์มนั้นมาผ่านกระบวนการล้างด้วยน้ำยาสร้างภาพเป็นภาพที่เรียกว่า “ภาพเนกาทีฟ” แล้วจึงนำภาพเนกาทีฟ ไปผ่านกระบวนการอัดขยายภาพลงบนกระดาษอัดภาพ จึงจะได้เห็นภาพถ่ายที่เรียกว่า “ภาพโพสิทีฟ” คือภาพที่เห็นตามความเป็นจริง

กล้องถ่ายรูป (ใช้ฟิล์ม)

กล้องถ่ายรูปแม้จะมีความสามารถและคุณลักษณะแตกต่างกันบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะมี ส่วนประกอบคล้ายคลึงกัน คือ

๑. **ตัวกล้อง (Body)** ทำหน้าที่เป็นห้องมืด ป้องกันแสงภายนอกเข้าไปถูกฟิล์มที่บรรจุอยู่ ภายในและเป็นที่ยึดส่วนประกอบตลอดจนอุปกรณ์ต่างๆ ที่ช่วยในการถ่ายรูป

๒. **เลนส์ (Lens)** ทำหน้าที่รับแสงสะท้อนจากวัตถุ ส่งไปยังฟิล์มที่บรรจุอยู่ในตัวกล้อง ฟิล์มจะบันทึกภาพเอาไว้ กล้องบางชนิดสามารถถอดเปลี่ยนเลนส์ได้ตามความต้องการ เช่น กล้องประเภท SLR (Single len Reflex) หรือเรียกว่ากล้องสะท้อนเลนส์เดี่ยว เลนส์จะฉนวนอยู่ข้างหน้าตัวกล้อง ซึ่งมีขนาด ความยาวโฟกัสแตกต่างกัน เช่น ๕๐ มม. ๓๕ มม. ๑๐๕ มม. เป็นต้น

๓. **ช่องมองภาพ (View Finder)** ปกติช่องมองภาพจะอยู่ด้านหลังของตัวกล้องเป็นจอ มองภาพ เพื่อช่วยในการประกอบ และจัดองค์ประกอบของภาพ ให้มีความสวยงามตามหลักของศิลปะการถ่ายรูป

๔. **ชัตเตอร์ (Shutter)** ทำหน้าที่ควบคุมเวลาฉายแสง (Exposure Time) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ความไวของชัตเตอร์ (Shutter Speed)

๕. **แผ่นไดอะแฟรม (Diaphragm)** ทำหน้าที่ควบคุมปริมาณความเข้มของการส่องสว่างของแสงที่ตกลงบนแผ่นฟิล์ม มีลักษณะเป็นแผ่นโลหะบาง ๆ หลาย ๆ แผ่นซ้อนเหลื่อมกันอยู่

๖. **รูรับแสง (Aperture)** เป็นรูเปิดของแผ่นไดอะแฟรมให้มีขนาดต่าง ๆ ตามต้องการ เช่น เมื่อต้องการให้แสงเข้ามากก็เปิดรูรับแสงให้มีขนาดใหญ่ และทางตรงกันข้าม ถ้าต้องการปริมาณแสงเข้าไปถูกฟิล์มน้อยก็เปิดรูให้เล็กลง การเปิดขนาดของรูรับแสงแตกต่างกันนี้มีตัวเลขกำหนดเอาไว้ ซึ่งตัวเลขนี้จะเป็นวงแหวน ติดอยู่ที่ตัวเลนส์เรียกตัวเลขต่าง ๆ ว่าเอฟสตอป (F-Stop) หรือ เอฟนัมเบอร์ (F-Number)

นอกจากส่วนประกอบที่สำคัญ ๆ ของกล้องถ่ายรูปดังกล่าวแล้ว ยังมีปุ่มปรับและควบคุมต่าง ๆ ที่อยู่บนกล้องถ่ายรูป ที่จำเป็นต้องศึกษาให้เข้าใจเป็นอย่างดีก่อนใช้งาน

กล้องถ่ายรูประบบดิจิทัล

ส่วนประกอบหลัก ๆ ของกล้องดิจิทัล มีดังนี้

๑. **ตัวกล้อง (Body)** มีลักษณะเป็นกล่องทึบแสงซึ่งมีหน้าที่ไม่ให้แสงสว่างผ่านเข้าไปยังตัวกล้องได้ ตัวกล้องมีขนาด แตกต่างกันไปตามคุณภาพและราคาของกล้อง

๒. **เลนส์ (Lens)** กล้องดิจิทัลส่วนใหญ่จะไม่สามารถถอดหรือเปลี่ยนเลนส์ได้ แต่หากกล้องที่เปลี่ยนเลนส์ได้จะมีราคาแพงและมักใช้งานในระดับมืออาชีพ เลนส์จะทำหน้าที่ถ่ายทอดแสงสะท้อนจากวัตถุเข้ามายังตัวรับแสงของกล้อง วัสดุที่ใช้ในการทำเลนส์มี ๒ ชนิดคือ พลาสติกและแก้ว ซึ่งมีความแตกต่างกันทั้งคุณภาพและราคา

๒.๑ เลนส์พลาสติก ซึ่งมีราคาถูก ทำให้ได้ภาพที่มีคุณภาพต่ำ มักจะใช้ในกล้องรุ่นเก่า
 ๒.๒ เลนส์ที่ทำจากแก้ว มีความใสมากกว่าเลนส์พลาสติก สามารถซูมได้ทั้งแบบ Digital Zoom และ Optical Zoom จะได้ภาพที่มีคุณภาพดีกว่าอย่างเห็นได้ชัด

๓. ช่องมองภาพ (View finder) เพื่อใช้มองภาพและจัดองค์ประกอบของภาพแล้วถ่ายภาพได้ทันที นอกจากนี้ยังมีช่องมองภาพที่เป็นจอ LCD ติดอยู่กับตัวกล้อง ทำงานเช่นเดียวกับช่องมองภาพธรรมดา ภาพที่ปรากฏจะเหมือนกับภาพที่ถ่ายออกมาได้ทุกประการ ช่องมองภาพมี ๒ ชนิดคือ

๓.๑ ช่องมองภาพแบบเล็งแล้วถ่าย (Optical Viewfinder) เป็นช่องมองภาพแบบที่ใช้ในกล้องราคาถูก ให้ภาพที่ละเอียดไม่มากนัก การใช้งานสามารถเล็งได้โดยตรงจากช่องมองภาพแล้วออกไปได้ทันที กล้องดิจิทัลที่มีช่องมองภาพแบบนี้จะเป็นกล้องดิจิทัลอัตโนมัติ ไม่ต้องปรับแต่งค่ามากนักก็สามารถเล็งผ่านช่อง แล้วกดชัตเตอร์เพื่อถ่ายภาพได้ทันที

๓.๒ ช่องมองภาพแบบจอ LCD (Liquid Crystal Display) เป็นช่องมองภาพที่สะดวกต่อการใช้งานเป็นอย่างยิ่งสำหรับกล้องดิจิทัล เพราะสามารถมองผ่านทางจอ LCD แล้วจัดองค์ประกอบของภาพได้ และยังสามารถเลือกภาพที่ได้ถ่ายไปแล้วขึ้นมาดูได้ทันที หากไม่พอใจก็สามารถลบภาพออกได้ ทำให้ไม่เสียเวลาในการถ่ายและเลือกภาพที่ต้องการ จอ LCD จะมีขนาดและคุณภาพแตกต่างกันตามราคา และยี่ห้อของกล้อง หากเป็นจอคุณภาพต่ำจะไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนเมื่อมองจากด้านข้าง หรือมองจากพื้นที่ที่มีแสงสว่างมาก ๆ ข้อจำกัดของจอ LCD คือสิ้นเปลืองพลังงาน ทำให้อายุการใช้งานของแบตเตอรี่ในกล้องดิจิทัลเสื่อมเร็วเมื่อเปิดจอ LCD ไว้ตลอดเวลา ดังนั้น ควรปิดหน้าจอ LCD ไว้ขณะที่ไม่ได้ใช้งาน

๔. แบตเตอรี่ การทำงานของกล้องดิจิทัลต้องอาศัยพลังงานจากแบตเตอรี่หรือพลังงานจากหม้อแปลงไฟฟ้า แบตเตอรี่ที่ใช้กับกล้องดิจิทัลมีหลายประเภท ดังนี้

๔.๑ แบตเตอรี่แบบอัลคาไลน์ AA มีอายุการใช้งานไม่นานนัก เนื่องจากกล้องดิจิทัลส่วนใหญ่มีจอภาพ LCD ซึ่งใช้พลังงานสูง

๔.๒ แบตเตอรี่แบบ NiCD เป็นแบตเตอรี่ที่เก็บไฟได้น้อยและใช้งานได้ไม่นานนัก จึงไม่นิยมใช้แม้ว่าจะมีราคาถูก แต่สามารถชาร์จไฟและนำมากลับมาใช้ได้อีก แต่การชาร์จไฟนั้นจะต้องรอให้ใช้งานจนหมดก่อนจึงทำการชาร์จได้

๔.๓ แบตเตอรี่แบบ NiMH เป็นแบตเตอรี่ที่นิยมใช้ในปัจจุบัน เนื่องจากน้ำหนักเบา เก็บไฟได้นาน สามารถชาร์จได้ทันทีและบ่อยครั้งโดยไม่ต้องรอให้แบตเตอรี่ หมดก่อน คุณภาพดี ราคาไม่แพง และหาซื้อได้ง่าย

๔.๔ แบตเตอรี่แบบ Li-ion เป็นแบตเตอรี่ที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดและราคาแพง เนื่องจากมีน้ำหนักเบา เก็บกระแสไฟได้นานและมากกว่าแบตเตอรี่แบบ NiMH สามารถชาร์จไฟได้ทันทีที่ต้องการ นิยมใช้กับกล้องที่มีราคาแพงและคุณภาพสูง

นอกจากแบตเตอรี่แล้ว ที่ชาร์จแบตเตอรี่นับเป็นอุปกรณ์เสริมที่สำคัญต่อการใช้งานกล้องดิจิทัล ที่ชาร์จแบตเตอรี่มี ๒ ชนิด คือ การชาร์จแบบเร็ว คือใช้เวลาชาร์จเพียง ๒-๓ ชั่วโมง แต่ประจุไฟฟ้าที่ชาร์จเข้าไปจะไม่เต็มที่นัก การชาร์จแบบช้า ใช้เวลาประมาณ ๔ - ๕ ชั่วโมง ซึ่งจะช่วยถนอมแบตเตอรี่มากกว่าและเกิดความร้อนน้อยกว่าแบบเร็ว

๕. หน่วยความจำ (Memory card) เปรียบเทียบได้กับฟิล์มของกล้องถ่ายภาพธรรมดา หน่วยความจำทำหน้าที่ในการบันทึกภาพถ่ายที่ได้จากกล้องดิจิทัลลงบนหน่วยความจำของตัวกล้องซึ่งมี ๒ ประเภท ดังนี้

๕.๑ หน่วยความจำภายใน มีหน้าที่เก็บข้อมูลของภาพลงในตัวกล้อง เมื่อต้องการโอนถ่ายข้อมูลรูปภาพออกมาใช้งานต้องทำการต่อสายออกจากตัวกล้องผ่านทางพอร์ตต่าง ๆ ที่ตัวกล้องใช้งานอยู่แล้ว ต่อเข้ากับเครื่องคอมพิวเตอร์หรือพรีนเตอร์ก่อนจึงจะสามารถใช้งานได้

๕.๒ หน่วยความจำภายนอก ส่วนใหญ่กล้องดิจิทัล จะใช้หน่วยความจำประเภท Flash Memory ซึ่งเป็นตัวเก็บข้อมูลขนาดเล็ก หน่วยเก็บข้อมูลที่นิยมใช้ภายในกล้องนั้นจะมี Compact Flash และ Smart Card ซึ่งมีความจุในการเก็บข้อมูลต่างกันออกไปตามราคา โดยส่วนมากจะเก็บข้อมูลได้ต่ำที่สุด ๑๖ เมกะไบต์

๕.๓ หน่วยความจำแบบอื่น ๆ จะใช้งานแตกต่างกันไปตามยี่ห้อของกล้อง ได้แก่

๑) CompactFlash เป็นหน่วยความจำขนาดเล็กที่พัฒนามาจากมาตรฐานของ PC Card (PCMCIA) พัฒนาขึ้นโดยบริษัท SanDisk มีขนาด ประมาณกล่องไม้ขีดขนาดเล็ก และใช้เทคโนโลยี Flash ในการเก็บข้อมูล

๒) Ultra Compact Floash พัฒนาโดยบริษัท SanDisk เป็นหน่วยความจำ Flash ความเร็วสูงถึง ๒.๘ เมกะไบต์ต่อวินาที ทำให้สามารถนำไปใช้ งานกับกล้องดิจิทัลประสิทธิภาพสูงได้เป็นอย่างดี สามารถส่งผ่านข้อมูลได้มากกว่า Compact Flash ธรรมดาถึง ๒ เท่า

๓) Memory Stick พัฒนาขึ้นโดยบริษัท Sony ปัจจุบันมี ๒ แบบคือ Memory Stick ขนาด ๒๑.๕x๕x๒.๘ มิลลิเมตร น้ำหนัก ๔ กรัม และขนาด ๒๐x๓๑x๑.๖ มิลลิเมตร น้ำหนัก ๒ กรัม ความเร็วในการส่งผ่านข้อมูลจะอยู่ที่ ๒MB/s สำหรับการบันทึกและ ๒.๔๕ MB/s สำหรับการอ่านข้อมูล

๔) Smart Media พัฒนาขึ้นโดยบริษัท Toshiba เป็นหน่วยความจำแฟลช SSFDC (Solid State Floppy Disk Card) ขนาด ๓๗x๔๕x๐.๗๖ มิลลิเมตร น้ำหนักเพียง ๑.๘ กรัม แต่มีข้อเสียคือหน้าสัมผัสการอ่านข้อมูลขนาดใหญ่ ทำให้เกิดการเสียหายของข้อมูลได้ง่ายกว่า Flash Memory ชนิดอื่น ๆ

๕) Secure Digital (SD) ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยบริษัท Matsushita Electronic Industrial มีขนาด ๒๔x๓๒x๒.๑ มิลลิเมตร น้ำหนัก ๒ กรัม มีความเร็วแสงในการส่งผ่านข้อมูล ๑๐ MB/s

๖) Multimedia Card (MMC) ได้รับการพัฒนาร่วมกันระหว่าง SanDisk Corporation และ Siemens มีขนาดเล็กที่สุดเพียง ๒๔x๓๑x๑.๔ มิลลิเมตร น้ำหนักน้อยกว่า ๒ กรัม นิยมใช้ในกล้องดิจิทัลและอุปกรณ์เล่นเพลง MP๓ หรืออุปกรณ์พกพาอีกหลายชนิด

๖. ปุ่มควบคุมการทำงาน มีหน้าที่จัดการกับลักษณะของภาพถ่ายจะทำงานคู่กับเมนูการทำงานที่จะแสดงผลออกทางจอ LCD กับตัวกล้อง ซึ่งกล้องแต่ละตัวก็จะมีการทำงานของปุ่มควบคุมการทำงานและเมนูควบคุม การทำงานที่ต่างกันออกไป กล้องราคาถูกแบบอัตโนมัติจะมีปุ่มควบคุมการทำงานไม่มากนัก แต่หากเป็นกล้องราคาแพงและประสิทธิภาพสูงจะมีปุ่มการทำงานมากและมีการทำงานที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

๗. ชัตเตอร์ ทำหน้าที่เป็นตัวเปิดและปิดหน้ากล้องในการรับแสงว่าจะเปิดให้แสงที่สะท้อนจากวัตถุผ่านได้นานเท่าใด โดยส่วนมากชัตเตอร์ของกล้องดิจิทัลจะสามารถ กดได้ ๒ ระดับคือ การกดชัตเตอร์แล้วยกขึ้นทันที ซึ่งเป็นการหาตำแหน่งโฟกัสของภาพ และการกดชัตเตอร์ค้างไว้ประมาณ ๑-๒ วินาทีเป็นการเปิดหน้ากล้องเพื่อทำการถ่ายภาพจริง ๆ

บทที่ ๒ หลักพื้นฐานการถ่ายภาพและเทคนิคการจัดองค์ประกอบภาพ

๑. หลักพื้นฐานการถ่ายภาพ

๑.๑ การเกิดภาพจากกล้องถ่ายภาพ

ภาพที่เกิดจากกล้องถ่ายภาพทั้งแบบใช้ฟิล์ม และแบบดิจิทัล มีหลักการเกิดภาพที่เหมือนกัน คือ การที่แสงสะท้อนจากวัตถุแล้วเดินทางเป็นเส้นตรงผ่านช่องเล็กๆของกล้องถ่ายภาพ เกิดเป็นภาพของวัตถุนบน ฉากรองรับ (ฉากรองรับของกล้องใช้ฟิล์ม คือแผ่นฟิล์ม และฉากรองรับของกล้องดิจิทัล คือ เซ็นเซอร์ CCD หรือ CMOS)

๑.๒ รูรับแสง(Aperture)

รูรับแสงเป็นส่วนประกอบของกล้องถ่ายภาพที่ติดตั้งอยู่ที่ตัวเลนส์ โดยมีหน้าที่ในการควบคุมปริมาณแสงที่จะเข้ามาสู่กล้องสามารถย่อหรือขยายได้จากการควบคุมของผู้ถ่ายภาพยิ่งรูรับแสงมีขนาดใหญ่มากแสงก็จะยิ่งผ่านได้มากในทางกลับกันถ้ารูรับแสงมีขนาดเล็กแสงก็จะเดินทางผ่านเข้าไปได้น้อย ซึ่งการควบคุมปริมาณแสงนี้จะมีผลต่อภาพถ่ายที่ได้ออกมา โดยถ้าแสงมีปริมาณน้อยเกินไปภาพก็จะมีมืด แต่ถ้าแสงมีปริมาณมากเกินไปภาพก็จะสว่าง

๑.๓ สปีดชัตเตอร์(Shutter Speed)

สปีดชัตเตอร์ก่อนพุดถึงสปีดชัตเตอร์ต้องทำความรู้จักกับม่านชัตเตอร์ก่อนโดย ม่านชัตเตอร์ (shutter) คือ ม่าน ที่กั้นระหว่างเลนส์ กับ ตัวเซ็นเซอร์รับภาพในกล้องดิจิทัล (หรือฟิล์ม)โดยจะมีหน้าที่ควบคุมปริมาณแสงที่จะเข้าสู่เซ็นเซอร์ (รับแสงต่อมาจาก รูรับแสง) โดยปกติแล้วม่านชัตเตอร์จะปิดอยู่ตลอดเวลา และจะเปิดเมื่อกดชัตเตอร์เท่านั้น

การเปิด ปิด ม่านชัตเตอร์จะมีระยะเวลาที่แน่นอน จะมีหน่วยเป็นวินาที เช่น ๑ ม่านชัตเตอร์จะเปิดและปิดลงในเวลา ๑ วินาที หรือ ๑/๒๕๐ อ่านว่า หนึ่งส่วนสองร้อยห้าสิบบวินาทีม่านชัตเตอร์จะเปิดและปิดลงในเวลา ๑/๒๕๐ วินาที

Tips :สปีดชัตเตอร์ มาก = ม่านชัตเตอร์ เปิด ปิด เร็ว = แสงเข้าได้น้อย = ภาพหยุดนิ่ง
สปีดชัตเตอร์ น้อย = ม่านชัตเตอร์ เปิด ปิด ช้า = แสงเข้าได้มาก = ภาพเบลอ เหมือนเคลื่อนไหว

๑.๔ ความไวแสงหรือ ISO

ISO ใช้ในการกำหนดความไวต่อแสงของเซนเซอร์CMOS เช่นเดียวกับแนวคิดเรื่องความไวแสง ISO ระดับต่างๆ ในกล้องฟิล์ม เช่น ISO ๑๐๐ การเพิ่มค่า ISO นั้น จะเป็นการเพิ่มระดับความไวต่อแสง เช่น ในสภาพที่มีแสงน้อยซึ่งมักจะต้องใช้แฟลชช่วยเมื่อเพิ่มระดับความไวแสง ISO ก็จะสามารถถ่ายภาพในบรรยากาศเช่นนี้ได้โดยไม่ต้องใช้แฟลช

ถ้าเราตั้ง ISO สูง ภาพก็จะสว่างขึ้น แต่ถ้าตั้งเยอะเกินไป รูปก็อาจจะมี Grain หรือ Noise ได้ มาดูตัวอย่างกันดีกว่า

ในการใช้งานกล้องถ่ายภาพ ม่านชัตเตอร์สปีดชัตเตอร์ และ ISO จะต้องทำงานสัมพันธ์กัน เพื่อให้ได้ภาพถ่ายที่มีสภาพแสงที่ถูกต้อง

๒. องค์ประกอบของภาพถ่าย

การเลือกองค์ประกอบพื้นฐานของการจัดภาพเพื่อให้ได้ภาพถ่ายสวยงามสื่อสารได้ตามจุดประสงค์ ผู้ถ่ายต้องเลือกจัดภาพโดยยึดหลักพื้นฐานดังนี้ คือ

๒.๑ จุดและเส้น (Point & line)

จุดเป็นพื้นฐานในทางศิลปะทุกสาขาและเส้นก็เกิดจากการต่อกันของจุด เส้นใช้นำสายตาและแสดงการเคลื่อนไหวได้ไม่ว่าเส้นจะอยู่ลักษณะใด สามารถทำให้เกิดการเคลื่อนไหว (Dynamic) หรืออยู่กับที่ได้ที่นิยมใช้มีดังนี้

๒ ๑.๑ เส้นตัวเอส S บางครั้งธรรมชาติอาจช่วยสร้างศิลปะขึ้นได้ เช่น ถนนหนทาง รูปตัว S เป็นสิ่งที่นักถ่ายภาพอาจจะเลือกใช้ เพื่อให้ภาพถ่ายสวยงามอีกแบบหนึ่งสวยงามอีกแบบหนึ่ง

ภาพถนน รูปตัว S

๒.๑.๒ เส้นทแยงมุม ในการถ่ายภาพสิ่งที่ตั้งเป็นแนวยาว ถ้าถ่ายภาพตามขวางธรรมดาจะทำให้ภาพดูแบน ๆ ไม่น่าสนใจ หากถ่ายภาพ โดยตั้งกล้องเฉียงจะได้ภาพมีลักษณะเส้นทแยงมุมทำให้เห็นความคมชัดลึกของภาพได้สวยงามดี

ภาพเส้นทแยงมุม

๒.๑.๓ เส้นนำสายตา ในการถ่ายภาพอาจใช้แนวพุ่มไม้เป็นแนวนำสายตาผู้ชมเข้าไปสู่เนินสูง ๆ และหมู่ไม้เบื้องหน้าซึ่งเป็นจุดเด่นของภาพได้

ภาพเส้นนำสายตา

๒.๑.๔ เส้นรัศมี การถ่ายภาพวัตถุที่มีลักษณะรูปทรงคล้ายดาวกระจายหรือรัศมีเป็นสิ่งที่ต้องยึดนำมาใช้ถ่ายภาพ โดยไม่ต้องอาศัยการแต่งเติมใด ๆ ภาพจะออกมาสวยงามได้

ภาพเส้นรัศมี

๒.๑.๕ เส้นแนวนอน สร้างความรู้สึกที่สงบนิ่ง และมั่นคงให้กับภาพถ่าย การวางเส้นแนวนอน ควรให้อยู่สูงหรือต่ำกว่าระดับกลางภาพ เช่น เมื่อถ่ายภาพทิวทัศน์ที่ต้องการแสดงพื้นที่ส่วนล่างให้เห็นได้จากระยะใกล้ถึงลึกไกล ควรให้เส้นขอบฟ้าอยู่ข้างบนประมาณ $\frac{2}{3}$ หรือ $\frac{3}{4}$ ของพื้นที่ของภาพ ถ้าต้องการให้ภาพดูลึกไกล แสดง

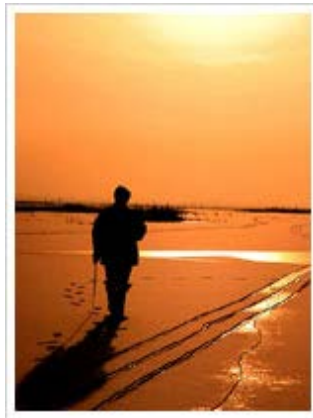
เรื่องราวของท้องฟ้า มากกว่าส่วนล่างให้เส้นขอบฟ้าอยู่ข้างล่างประมาณ $\frac{1}{4}$ หรือ $\frac{1}{3}$ ของพื้นที่ของภาพ ถ้ามีคนรวมอยู่ด้วย หลีกเลี่ยงไม่ให้มีเส้นแนวนอนอยู่ระดับคอหรือศีรษะของคนในภาพ

๒.๑.๖ เส้นตรง หรือเส้นตั้ง แสดงถึงความแข็งแรง มั่นคง สง่างาม

๒.๑.๗ เส้นโค้ง แสดงถึงความอ่อนโยน ร่าเริง เบิกบานและมีความงดงามประกอบกัน

๒.๒ รูปร่าง (Shape)

องค์ประกอบส่วนมากในภาพมีลักษณะที่เป็นรูปร่างอยู่มากสามารถบอกให้รู้ว่าสิ่งนั้นมีลักษณะเช่นไร ด้วยเค้าโครงภายนอกและลักษณะรูปร่างสามารถแยกแยะวัตถุได้เด่นชัดนำมาใช้ประกอบช่วยให้ภาพมีจุดสนใจสะดุดตาแสดงอารมณ์ความรู้สึกได้ถึงแม้รูปร่างจะไม่แสดงมิติความลึก หนาก็ตามแต่สามารถเข้าใจในภาพได้ เช่น การถ่ายภาพคนเงาดำย้อนแสง จะเห็นลักษณะรูปร่างของคนได้อย่างดี

ภาพคนเงาดำย้อนแสง

๒.๓ รูปทรง (Form)

การถ่ายทอดลักษณะรูปทรงต่าง ๆ ได้สมบูรณ์นั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพทิศทางของแสง และมุมกล้องเป็นสำคัญ รูปทรงแบ่งออกเป็น ๓ ชนิด

๒.๓.๑ รูปทรงที่มีลักษณะ แบบเรขาคณิต (Geometric Form) เช่น สี่เหลี่ยมสามเหลี่ยม หกเหลี่ยม แปดเหลี่ยม วงกลม เป็นต้น ซึ่ง เป็นพื้นฐานสำคัญในการถ่ายภาพให้ได้ดีและควรใช้การประสานกันของรูปทรง และสัดส่วนเหล่านี้ประกอบในการจัดภาพ เช่น จัดภาพรูปทรงสามเหลี่ยม หรือสี่เหลี่ยมในการถ่ายภาพคนยืนอยู่ในกรอบหน้าต่าง หรือจัดภาพรูปทรงในการถ่ายภาพดอกไม้หลากสีที่มีกลีบดอกทิวเป็นวงกลม เป็นต้น

ภาพการจัดภาพรูปวงกลม

๒.๓.๒ รูปทรงทางธรรมชาติ (Organic Form) เป็นรูปทรงที่ให้ความรู้สึกทางโครงสร้างของการเจริญเติบโตของสิ่งมีชีวิต การนำรูปทรงชนิดนี้มาจัดองค์ประกอบจะทำให้เห็นได้ง่าย เพราะมีอยู่ในชีวิตประจำวัน

๒.๓.๓ รูปทรงอิสระ (Free Form) เป็นรูปทรงที่ไม่สามารถจำแนกลักษณะได้แน่ชัดลงไป เพราะจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาไม่มีที่สิ้นสุดให้ความรู้สึกทางจินตนาการได้มากที่สุด เช่น รูปทรงของก้อนเมฆ กระแสน้ำ หรือก้อนหิน เป็นต้น

๒.๔ พื้นผิว (Texture)

พื้นผิวจะเพิ่มความรู้สึกที่เป็นจริงขึ้นมา (Realism) บอกให้ทราบว่าสิ่งนั้น ๆ มีผิวสัมผัสเช่นไร องค์ประกอบแต่ละอย่างจะมีผิวเรียบมันหรือหยาบและมีลวดลาย สีเส้นแตกต่างกันออกไป เช่น ผิวของกระจกจะเรียบมัน ผิวของหินจะขรุขระ ผิวของคนชราจะเป็นริ้วรอยเหี่ยวย่น เป็นต้น การเลือกใช้พื้นผิวต่างกันมาประกอบกันทำให้ภาพดูเด่นและน่าสนใจยิ่งขึ้น เช่น ไข่ที่มีผิวเรียบวางเด่นอยู่บนผิวขรุขระ สร้างความรู้สึกที่ขัดแย้งให้เกิดขึ้นและสะดุดตามากด้วย อย่างไรก็ตามพื้นผิวจะแสดงเด่นชัดเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพ และทิศทางของแสง เป็นสำคัญ

ภาพที่มีลักษณะพื้นผิว

๒.๕ ลวดลาย (Pattern)

ลวดลาย คือ ลักษณะรูปร่างรูปทรง เส้น รวมถึงสิ่งที่ปรากฏซ้ำซ้อนเหมือนกันมาก ๆ ในพื้นที่ใกล้เคียง ต่อเนื่องกันหรือเรียงกันไปตามลำดับซึ่งจะพบเห็นเป็นประจำในชีวิตประจำวัน ทั้งที่มนุษย์สร้างขึ้นและมีขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น ลวดลายอิฐบนกำแพงรั้วที่เรียงซ้อนกัน รถที่จอดเรียงรายกันหลาย ๆ คัน รถจักรยานยนต์ที่เรียงกันเป็นแถว บางที่เรียกการจัดภาพถ่ายแบบนี้ว่าแบบซ้ำซ้อนนิยมใช้ประกอบเป็นโครงสร้างหลักของภาพ ช่วยเน้นองค์ประกอบสำคัญที่ต่างกัน ข้อควรระวังคือ อย่่าจัดภาพให้เกิดความสับสนควรสอดแทรกจุดเด่นของภาพเอาไว้ด้วย เช่น รูปทรงของเจดีย์มีลักษณะคล้ายๆกัน และมีเงรเป็นจุดเด่นของภาพ

ตัวอย่างภาพลวดลาย

๒.๖ น้ำหนักสี (Tone) หรือ (Chiaroscuro)

น้ำหนักความกลมกลืนของสีที่ปรากฏในภาพมีค่าแตกต่างกันเพราะมีสีอ่อนและสีเข้มต่างกัน น้ำหนักของภาพถ่ายขาว - ดำ ก็คือ ระดับความอ่อนแก่ของสีที่มีมากที่สุดคือ สีดำและค่อย ๆ สว่างขึ้นจนสว่างที่สุด คือ สีขาวและระหว่างสีดำกับสีขาวก็มีสีเทานั้นเอง ดังนั้น ในการจัดองค์ประกอบเกี่ยวกับน้ำหนักสีนั้นต้องให้ความมืดกันและกลมกลืนกันในระดับต่าง ๆ ที่พอเหมาะภาพถ่ายที่ดีควรจัดให้วัตถุมีค่าน้ำหนักแตกต่างจากฉากหลัง เพื่อเน้นวัตถุให้เด่นออกมาโดยทั่วไปการถ่ายภาพที่เกี่ยวข้องกับค่าของน้ำหนักนิยมถ่ายภาพ ๒ ลักษณะคือ

๒.๖.๑ ภาพสีสว่างขาว (High Key) คือ ภาพถ่ายที่มีลักษณะค่าน้ำหนักของสีสว่าง หรือสีขาวมากลักษณะนี้ให้ความรู้สึกสดใส มีชีวิตชีวา สนุกสนานร่าเริง บอบบาง อ่อนหวาน

ภาพสีสว่างขาว

๒.๖.๒ ภาพสีส่วนใหญ่มีมืดเข้ม (Low Key) คือ ภาพถ่ายที่มีลักษณะค่าน้ำหนักของสีมืดมากหรือสีดำมาก ให้ความรู้ที่โศกเศร้าเสียใจ ลึกลับน่ากลัวเคร่งขรึม บางภาพอาจมีค่าน้ำหนักสีส่วนที่สว่างขาวตัดกับสีมืดมาก ๆ ก็ได้ ลักษณะนี้ ให้ความรู้สึกที่น่าตื่นเต้นสะดุดสายตา ส่วนภาพที่มีน้ำหนักสีที่กลมกลืนต่อเนื่องกัน จากสีที่เข้ม ในระยะฉากหน้าและจางลงไปถึงฉากหลัง หรือตรงกันข้าม คือ ฉากหน้าจางต่อไปถึงเข้มมากในฉากหลัง ภาพลักษณะนี้ จะให้ความรู้สึกที่ลึกลับได้

ภาพที่มีสีส่วนใหญ่มีมืดเข้ม

๒.๗ ช่องว่าง (Space)

ในการถ่ายภาพเคลื่อนไหวควรเว้นช่องว่างด้านหน้าสิ่งที่เคลื่อนไหวให้มากกว่าด้านหลัง เพื่อให้ผู้ดูรู้สึกอึดอัด และมีความรู้สึกว่าจะข้างหน้าเป็นทางปิดหรือตันที่วัตถุนั้นกำลังเคลื่อนไปชนเอาขอบของภาพ การจัดที่ว่างรอบ ๆ วัตถุช่วยเน้นให้วัตถุเด่นขึ้นมา โดยเฉพาะฉากหลังของภาพควรให้ว่างเปล่า ไม่สับสนวุ่นวายถ้าต้องการเน้นวัตถุ

ภาพที่เว้นช่องว่างได้เหมาะสม

๒.๘ กฎสามส่วน (Rule of Thirds)

ก่อนการถ่ายภาพ ควรแบ่งบริเวณช่องมองภาพออกเป็น ๓ ส่วนเท่า ๆ กันทั้งในแนวตั้งและแนวนอนจุดที่เส้นตัดกันคือบริเวณที่ควรวางสิ่งสำคัญของภาพไว้ เพราะตำแหน่งดังกล่าวจะทำให้ภาพเด่นขึ้น ควรเลือกใช้เพียงจุดใดจุดหนึ่งเท่านั้นใน ๔ จุดดังเช่นจุดสำคัญของภาพ คือ ใบหน้าของเด็กหญิงโดยเฉพาะ คือ ดวงตา ซึ่งกำลังมองไปไม้ในมือซึ่งเป็นจุดสำคัญรองลงมา เพื่อให้สมบูรณ์จริง ๆ จึงให้ใบไม้และมือของเด็กหญิงอยู่ในบริเวณจุดตัดกันอีกจุดหนึ่ง ทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างดวงตาและใบไม้ กฎข้อนี้มีข้อยกเว้นในกรณีที่ต้องการเน้นวัตถุที่มี

ความสำคัญมาก ก็อาจวางวัตถุขึ้นไว้กลางภาพก็ได้ เช่น ภาพถ่ายใกล้ของดอกไม้ที่ต้องการ เน้นให้เห็นกลีบดอกอย่างชัดเจนที่ถือว่าเป็นจุดเด่นของภาพ

๒.๙ ความสมดุล (Balance)

ความสมดุล ได้แก่ การจัดให้ส่วนประกอบต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพ ให้มีลักษณะที่มีน้ำหนักเท่ากันทั้งสองด้านไม่เอียงไปด้านใดด้านหนึ่งนั่น คือ ให้เกิดความสมดุลทั้งในด้านวัตถุ น้ำหนักของสี แสงเป็นต้น ความสมดุลมี ๒ ประเภท คือ

๒.๙.๑ ความสมดุลแบบสมมาตร (Formal or Symmetrical Balance) คือ การจัดให้ส่วนประกอบในภาพเหมือนกันทั้ง ๒ ด้านทั้งขนาด รูปร่าง และสี

๒.๙.๒ ความสมดุลแบบไม่สมมาตร (Informal or Asymmetrical Balance) เป็นการจัดส่วนประกอบที่มีรูปทรงและสัดส่วนไม่เหมือนกันทั้งสองด้าน น้ำหนักสีไม่เท่ากันหรือพื้นผิวไม่เหมือนกันเป็นต้น ลักษณะนี้อาจแก้ไขให้เกิดความรู้สึกสมดุลขึ้นมาได้เช่นการวางวัตถุรูปทรงใหญ่ แต่มีสีอ่อน อยู่ข้างซ้ายส่วนรูปทรงเล็กแต่มีสีเข้มอยู่ด้านขวามือก็จะช่วยให้เกิดดุลกันได้ หรือวางตำแหน่ง ของวัตถุที่มีขนาดใหญ่ อยู่ใกล้จุดกึ่งกลางภาพมากกว่าวัตถุอีกด้านหนึ่ง ซึ่งมีขนาดเล็ก หรือสีที่มีความสดใส เช่น สีแดง สีส้ม มีพื้นที่น้อยกว่าสีที่มีความสงบ เช่น สีฟ้า หรือสีขาว หรือพื้นผิวขรุขระ มีบริเวณน้อยกว่าพื้นผิวเรียบ เป็นต้น การจัดภาพลักษณะนี้ ต้องการให้แลดูดึงดูดความสนใจ และมีอิสระในการถ่ายภาพได้มาก

๒.๑๐ เอกภาพ (Unity)

เอกภาพ คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขององค์ประกอบต่าง ๆ โดยยึดถือความสัมพันธ์กันในภาพ เชื่อมโยงประกอบกันจนอยู่ในลักษณะหลอมรวมกันเป็นกลุ่มก้อน หรือเป็นหนึ่งเดียว ในการถ่ายภาพต้องคำนึงถึงจังหวะในการถ่ายระยะความใกล้ไกลและต้องทำให้เกิดความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่บันทึกลงในภาพถ่ายนั้น

๒.๑๑ ความเรียบง่าย (Simplification)

ความเรียบง่ายสามารถผลิตรูปภาพให้มีอิทธิพลได้ เช่น รูปภาพสถานีเตือนภัยในทะเลที่อยู่ท่ามกลางบรรยากาศพระอาทิตย์กำลังตกดินมีคลื่นกระทบฝั่งมีฉากหลังน้ำทะเล การจัดภาพไม่สลับซับซ้อนลักษณะนี้ทำให้ออกเรื่องราวได้ นอกจากนั้นอาจนำการจัดภาพอื่น ๆ มาประกอบด้วย เช่น ความสมดุล ความกลมกลืนในภาพ (Harmonious Picture) เป็นต้น

๒.๑๒ ส่วนเกิน หรือสิ่งที่ทำให้ภาพขาดคุณภาพไป (Merger)

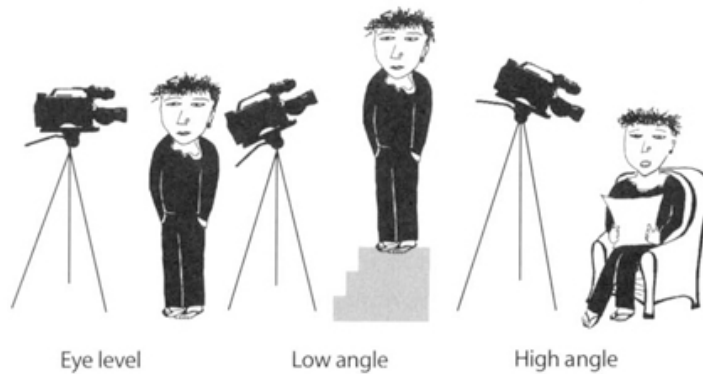
ก่อนการกดชัตเตอร์ทุกครั้งควรพิจารณาจากหลัง หรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้ดีเสียก่อนระวังอย่าให้ปรากฏสิ่งที่ไม่ต้องการเกิดขึ้นในภาพ โดยเฉพาะสิ่งที่จะทำให้ภาพเสียไป เช่น โคมไฟที่โผล่ขึ้นกลางศีรษะของหญิงสาว ทำให้ภาพเสียไปอย่างน่าเสียดาย

บทที่ ๓ เทคนิคการสร้างสรรคภาพ

เทคนิคการสร้างสรรคภาพเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่มีความสำคัญที่จะทำให้ภาพถ่ายมีความสวยงาม สื่อความหมายได้ตรงตามต้องการ หรือทำให้ข้อความที่สื่อสารออกไปให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น

เทคนิคการสร้างสรรคภาพประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ คือ

๑) มุมกล้อง เป็นการถ่ายภาพที่มีมุมมองแตกต่างกัน ซึ่งเป็นการช่วยให้อารมณ์ของภาพที่ถ่ายนั้นมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น มุมกล้องการถ่ายภาพแบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะ คือ

๑.๑ ภาพระดับสายตา (Eye Level Angle) คือ กล้องถ่ายรูปจะอยู่ในระดับสายตาเหมือนการมองวัตถุ บุคคล หรือเหตุการณ์ปกติ ซึ่งภาพในมุมมองนี้จะให้ความรู้สึกที่เท่าเทียม นอกจากนี้ มุมระดับสายตานี้อาจจะถูกเลื่อนระดับให้สูงขึ้นหรือ ต่ำ ลง ได้โดยยังคงทิศทางของการมองที่ขนานไปกับพื้น

๑.๒ ภาพมุมเสย (Low Angle) คือ การวางตำแหน่งกล้องถ่ายรูปทำมุมในแนวตั้ง โดยที่กล้องถ่ายรูปอยู่ในระดับต่ำกว่าวัตถุ หรือบุคคล คือการบอกให้รู้ว่า คนนี้ ตึกนี้ สูงขนาดไหน เป็นต้น ในด้านความรู้สึกนั้นภาพนี้จะแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ถูกถ่ายนั้นมีอำนาจยิ่งใหญ่

๑.๓ ภาพมุมกด (High Angle) คือ มุมที่เกิดจากการตั้งกล้องถ่ายรูปอยู่ในระดับสูงกว่าสายตา หรืออยู่เหนือวัตถุ หรือบุคคลที่กำลังถูกถ่ายอยู่ มุมมองนี้จะอยู่ในแนวลึก จะเป็นการสร้างผลกระทบกับอารมณ์ทำให้สิ่งนั้นดูต่ำต้อย อ่อนแอไร้พลัง เป็นภาพขนานกับพื้นแล้วมองลงต่ำ

๒) การถ่ายภาพสะท้อนพื้นผิว การถ่ายภาพลักษณะนี้จะมีรายละเอียดที่ต้องการเงาสะท้อนของวัตถุ เหมือนของจริง หรือเหมือนแฝด โดยเฉพาะเงาสะท้อนจากพื้นน้ำ กระจก หรือโลหะที่มีความเงา โดยไม่จำเป็นต้องมีสีเดียวกับวัตถุที่ถ่าย หากแต่ขึ้นอยู่กับวัตถุที่ใช้สะท้อนนั้นๆ

๓) ความสมดุลของภาพถ่าย เป็นการจัดองค์ประกอบของการถ่ายภาพ ให้ความสมดุลทั้งด้านซ้าย และขวา เป็นการสมดุลแบบธรรมชาติ ไม่เอนเอียงไปทางด้านใดด้านหนึ่ง หรือการสร้างจุดนำสายตาให้อยู่กึ่งกลางภาพแล้วภาพทั้งสองข้างมีระนาบที่เท่ากัน

๔) การถ่ายภาพเคลื่อนไหว เป็นการถ่ายภาพของวัตถุที่กำลังเคลื่อนไหว มักใช้ในการถ่ายภาพการแข่งขันกีฬา คนวิ่ง การกระโดด ซึ่งการถ่ายภาพดังกล่าวนี้สามารถแบ่งได้เป็น ๓ ลักษณะ คือ

๔.๑ การถ่ายภาพเคลื่อนไหวให้หยุดนิ่ง (Stop action) เป็นการปรับตั้งค่าความเร็วชัตเตอร์ให้สูงตั้งแต่ ๑/๒๕๐ - ๑๐๐๐ วินาที ตามความเหมาะสม และความเร็วของวัตถุ เมื่อเราปรับความเร็วชัตเตอร์สูงๆ จำเป็นต้องเปิดรูรับแสงให้กว้างขึ้นเพื่อชดเชยแสงให้เหมาะสมซึ่งการถ่ายภาพเคลื่อนไหวให้หยุดนิ่งนั้นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ ๔ ประการ คือ

- ๑.) ความเร็วของวัตถุที่กำลังเคลื่อนไหว
- ๒.) ทิศทางการเคลื่อนไหวของวัตถุ
- ๓.) ระยะทางจากกล้องถึงวัตถุ
- ๔.) ความยาวโฟกัสของเลนส์

สำหรับการถ่ายภาพเคลื่อนไหวให้หยุดนิ่งนั้น องค์ประกอบทั้ง ๔ ประการข้างต้น ถือว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมาก จะขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งไม่ได้ กล่าวคือ การที่เราจะถ่ายภาพที่กำลังเคลื่อนไหวให้หยุดนิ่งได้นั้นจะต้องคำนวณความเร็วของวัตถุที่กำลังเคลื่อนไหวให้เหมาะสม และลงตัวอย่างรวดเร็ว การถ่ายภาพลักษณะนี้ จะต้องมองทิศทาง การเคลื่อนไหวของวัตถุเพื่อหาจุดลงตัวของแสง พร้อมเงาตกกระทบวัตถุที่จะเคลื่อนมาอย่างพอดี นอกจากนี้ ยังมีระยะทางจากกล้องถึงวัตถุ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อการวางภาพให้ได้ลงตัว เพื่อมองตำแหน่งความคมชัดของภาพให้ได้ตามต้องการ รวมทั้งความยาวโฟกัสของเลนส์ คือเป้าหมายที่วัตถุนั้นจะเคลื่อนที่เข้ามาอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะทำให้ภาพที่ถ่ายนั้นออกมาสวยงาม เช่น การวิ่งของสัตว์ การวิ่งของรถแข่ง กีฬากระโดดน้ำ ฯลฯ

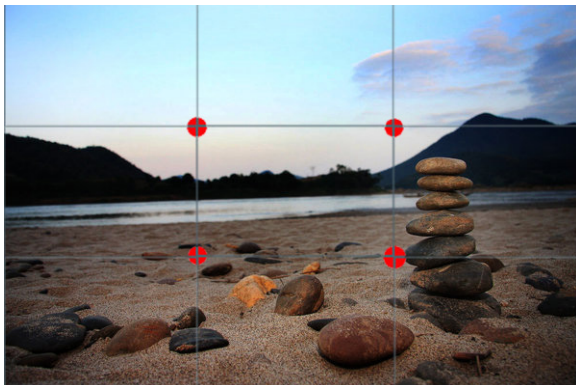
๔.๒ การถ่ายภาพวัตถุที่เคลื่อนไหวดูแล้วให้ความรู้สึกเคลื่อนไหว (ฉากหลังนิ่งวัตถุเคลื่อนไหว) เป็นการตั้งกล้องด้วยขาตั้งกล้อง แล้วตั้งความเร็วชัตเตอร์ให้ช้า ๆ ประมาณ ๑/๘ - ๓๐ วินาที เปิดรูรับแสงให้แคบลง วัตถุที่เคลื่อนไหวจะดูพริ้ว ฉากหลังจะอยู่นิ่ง ภาพที่ได้จะคมชัด การถ่ายภาพลักษณะนี้ควรถือกล้องถ่ายรูปให้นิ่งและมั่นคง หรือควรใช้ขาตั้งกล้องเพื่อไม่ให้กล้องสั่นไหว

๔.๓ การถ่ายภาพวัตถุที่เคลื่อนไหวให้เห็นวัตถุชัด (วัตถุชัดหลังเบลอ) เป็นการถ่ายภาพที่จะต้องใช้เวลาไวของผู้ถ่ายในการแพนกล้อง พร้อมๆ กับการกดชัตเตอร์ ที่ตั้งความไวให้ช้าอยู่ที่ ๑/๓๐ - ๖๐ วินาที ขึ้นอยู่กับความเร็วของวัตถุ พร้อมกับระยะชัดที่ปรับไปตรงกับวัตถุ

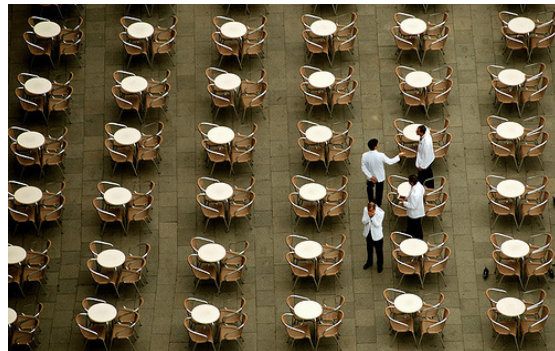

๕. การสร้างจุดสนใจด้วยเส้นนำสายตา คือ การถ่ายภาพที่เน้นองค์ประกอบในหลายๆ ส่วนไม่ว่าจะเป็น รูปร่าง สี สัน พื้นผิว หรือความซ้ำซ้อนของภาพ ซึ่งสิ่งสำคัญของภาพนั้นจะเน้นไปที่จุดเด่นหรือจุดสนใจเพียงจุดเดียวเท่านั้น โดยการวางตำแหน่งนั้นจะมีหลักว่าไม่ควรวางตรงกลางภาพ เพราะจะทำให้ภาพนั้นขาดความน่าสนใจ ดังนั้น ลักษณะการวางภาพจึงนิยมใช้การลากเส้นสมมติขึ้นในภาพ โดยแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนเท่า ๆ กันไม่ว่าจะเป็น แนวตั้งหรือแนวนอน ทำให้เกิดจุดตัดที่แบ่งพื้นที่ออกเป็น ๔ จุด ซึ่งจะเป็นการวางตำแหน่งของวัตถุหลักเพื่อให้เป็นจุดสนใจของภาพนั่นเอง ส่วนพื้นที่ที่เหลือในภาพ เราสามารถหาจุดสนใจรอง หรือสร้างเรื่องราวให้สอดคล้องกับสถานที่ ช่วงเวลา ทิศทางแสง และองค์ประกอบอื่นในภาพ ซึ่งจะทำให้ภาพเกิดการเคลื่อนไหวและมีมิติทั่วทั้งภาพ

๖. การเน้นภาพแบบซ้ำซ้อน Pattern คือ การจัดองค์ประกอบของภาพที่มีลักษณะซ้ำๆ กันของวัตถุ อาจจะเป็นลักษณะของเส้น รูปร่าง พื้นผิว ฯลฯ ช่วยให้ภาพเกิดความแปลกตา ซึ่งทั้งหมดจะถูกนำมาเป็นจุดเด่น เพื่อให้เกิดความกลมกลืน หรือเกิดความขัดแย้งในภาพ ทำให้ภาพมีเสน่ห์ไปอีกแบบ โดยรูปแบบนี้มักอยู่รอบตัวเราทั้งที่เกิดขึ้นเองจากธรรมชาติ และเกิดจากการสร้างสรรค์

บทที่ ๔ การถ่ายภาพลักษณะต่างๆ

การถ่ายภาพมีประโยชน์และมีบทบาทเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเราเพิ่มมากขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะในยุคปัจจุบัน การถ่ายภาพไม่ได้เป็นเรื่องที่ยากอีกต่อไป เพราะผู้ผลิตกล้องได้พัฒนาให้กล้องถ่ายภาพมีขนาดเล็กลง ใช้งานง่ายขึ้น รวมทั้งมีอุปกรณ์ช่วยอำนวยความสะดวกอีกมากมาย โดยมนุษย์เราจะใช้การถ่ายภาพเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆออกมาในรูปแบบของภาพถ่ายเพื่อให้บุคคลอื่นๆได้เข้าใจในเหตุการณ์นั้น ๆ รวมทั้งยังเป็นสื่อถ่ายทอดในด้านความงามทางศิลปะ และยังเป็นที่ยอมรับอีกด้วยว่าการถ่ายภาพเป็นศิลปะแขนงหนึ่งอีกด้วย

ประโยชน์ของการถ่ายภาพ สามารถแบ่งได้ตามการใช้งานได้ดังนี้

๑. การถ่ายภาพที่ใช้เก็บเป็นที่ระลึกในกลุ่ม หรือเป็นหลักฐาน เช่น ภาพของกลุ่มเพื่อน ภาพงานแต่งงาน ภาพงานรับปริญญา ภาพของพ่อแม่ลูก ฯลฯ
๒. การถ่ายภาพเพื่อใช้ประกอบในการทำงานต่างๆ เช่น ใช้ในการประกอบการสอนใช้ในวงการแพทย์ ใช้ในการศึกษาค้นคว้าวิจัย ฯลฯ
๓. การถ่ายภาพที่เป็นงานศิลปะ ซึ่งมีทั้งที่เป็นภาพแบบเหมือนจริง เช่น ภาพทิวทัศน์ ภาพบุคคล ฯลฯ และ ภาพแบบไม่เหมือนจริง
๔. การถ่ายภาพที่ใช้เพื่อการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ เช่น ภาพถ่ายประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่างๆ ภาพถ่ายเพื่อใช้ในการโฆษณา ฯลฯ

การถ่ายภาพลักษณะต่าง ๆ

การถ่ายภาพบุคคล

ส่วนใหญ่เป้าหมายหลักในการถ่ายภาพบุคคล คือ การดึงลักษณะเด่นของตัวแบบออกมาในขณะที่วัตถุประสงค์รองคือการสร้างภาพบุคคลที่ดึงดูดความสนใจของผู้ชม ภาพถ่ายบุคคลให้ดูโดดเด่น วัตถุประสงค์จะต้องเป็นบุคคล ในขณะที่ยังประกอบอื่นๆ ในกรอบภาพอย่างพื้นหลังหรือพื้นหน้า จะต้องไม่อยู่ในโฟกัสของภาพ เพื่อให้ความสนใจของผู้ชมภาพมุ่งมายังวัตถุหลักเท่านั้น ในการถ่ายภาพบุคคลลักษณะเช่นนี้ จะต้องใช้ระยะชัดลึกที่สั้นโดย

- ตั้งค่ารูรับแสงให้กว้างที่สุด (ค่ารูรับแสงน้อย) เท่าที่เลนส์สามารถทำได้
- ให้พื้นหลังอยู่ห่างจากวัตถุหลักมากที่สุดเท่าที่จะทำได้
- ควรซูมเลนส์กล้องเท่ากับค่ากลางของระยะซูมขึ้นไป

การเลือกพื้นหลังก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน การเลือกพื้นหลังที่ดีในการถ่ายภาพบุคคลควรพิจารณาองค์ประกอบดังนี้

- พยายามหาพื้นหลังที่เรียบที่สุด
- สีและเฉดสีของพื้นหลังควรแตกต่างจากสีผมและสีเสื้อผ้าของตัวแบบมากที่สุด

ภาพถ่ายบุคคลอาจเป็นภาพถ่ายที่มีลักษณะเป็นทางการซึ่งช่างภาพจะเป็นผู้บอกให้ตัวแบบจัดทำทาง หรืออาจเป็นภาพแอบถ่ายซึ่งจับภาพของตัวแบบโดยที่ตัวแบบไม่รู้ตัวก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายภาพบุคคลแบบใด สิ่งสำคัญก็คือการดึงเอาลักษณะเด่นของตัวแบบออกมาให้ได้

ในบางครั้ง การซูมออกเล็กน้อยเพื่อเก็บองค์ประกอบบนพื้นหลังให้อยู่ในโฟกัสของกล้องอาจช่วยบอกเรื่องราวเกี่ยวกับตัวแบบ สร้างความน่าสนใจและความน่าดึงดูดใจให้กับภาพถ่ายได้มาก

การถ่ายภาพเคลื่อนไหว/กีฬา

การถ่ายภาพการแข่งขันกีฬาและการเคลื่อนไหวนั้น สิ่งสำคัญอยู่ที่การแสดงความเคลื่อนไหวของวัตถุหลักเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะด้วยการหยุดภาพด้วยความเร็วชัตเตอร์สูง หรือการใช้เทคนิคที่ทำให้การเคลื่อนไหวดูพร่ามัวด้วยการใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ และใช้เทคนิคที่เรียกว่า “การแพนกล้อง”

ช่างภาพกีฬาจะต้องอยู่ห่างจากผู้เข้าแข่งขันเพื่อป้องกันไม่ให้นักกีฬาเสียสมาธิ ระยะห่างระหว่างช่างภาพและวัตถุหลักอาจมากกว่า ๑๐๐ เมตร หากเป็นการแข่งขันกีฬาประเภทสนาม เช่น ฟุตบอลหรือรักบี้ ดังนั้น เพื่อให้ได้ภาพถ่ายนักกีฬาที่สวยงามที่สุด ช่างภาพจะต้องเตรียมเลนส์ที่มีทางยาวโฟกัสสูงอย่างน้อย ๘๐ มม. ขึ้นไป

ในการโฟกัสภาพ โหมดที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายภาพการแข่งขันกีฬาและวัตถุเคลื่อนไหวมากที่สุดคือ โหมด "AF-C" (ออโตโฟกัสต่อเนื่อง) ในโหมดนี้กล้องจะโฟกัสจุดที่เล็งเอาไว้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ควรใช้โหมดนี้ร่วมกับโหมดโฟกัส "พื้นที่ออโตโฟกัสแบบไดนามิก" ที่สามารถติดตามวัตถุที่เคลื่อนไหวได้ดีกว่า เนื่องจากนักกีฬา หรือตัวแบบไม่สามารถควบคุมสีหน้าท่าทางของตัวเองขณะที่กำลังเคลื่อนไหวได้ ดังนั้น ภาพของนักกีฬาหรือวัตถุที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วที่ถูก "หยุด" เอาไว้ มักจะมีสีหน้าหรือท่าทางที่น่าสนใจจนถึงขนาดที่สร้างความแปลกใจให้แก่ตัวแบบเอง ในการถ่ายภาพชนิดนี้ จำเป็นต้องตั้งค่ากล้องให้มีความเร็วชัตเตอร์สูง

การใช้โหมดถ่ายภาพต่อเนื่องเพื่อถ่ายภาพหลายๆ ภาพต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็ว จะทำให้มีภาพถ่ายหลายลักษณะท่าทางและสามารถเลือกเอาภาพที่ดีที่สุดมาใช้ได้

การโฟกัสภาพการแข่งขันกีฬาและวัตถุที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเป็นเรื่องยาก แต่สามารถเปิดใช้โหมดออโตโฟกัสต่อเนื่องและติดตามวัตถุได้ ซึ่งวิธีนี้ใช้ได้ดี ถ้าช่างภาพจะเปลี่ยนตำแหน่งถ่ายภาพอยู่เสมอ อย่างไรก็ตามยังต้องพึ่งโชค หรือจังหวะด้วย เพราะในการโฟกัสอัตโนมัติ กล้องอาจไม่สามารถโฟกัสวัตถุที่ต้องการถ่ายได้ทุกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่วัตถุจำนวนมากอยู่ในกรอบภาพในระยะห่างที่ต่างกัน เช่น การถ่ายภาพนักฟุตบอลจำนวนมากในสนามแข่งขัน เป็นต้น ซึ่งระบบออโตโฟกัสอาจสับสนได้

วิธีหนึ่งที่จะทำให้สามารถโฟกัสจุดใดจุดหนึ่งได้อย่างคมชัดก็คือการปรับโฟกัสนำด้วยตนเองไปยังตำแหน่งที่คาดว่าจะเกิดการเคลื่อนไหวที่ต้องการจะถ่ายภาพ ตัวอย่าง เช่น บริเวณหน้าประตูในสนามฟุตบอลหรือโค้งในสนามแข่งรถ จากนั้นรอให้วัตถุเคลื่อนที่เข้ามาและทำการถ่ายภาพทันทีที่วัตถุปรากฏขึ้นในบริเวณจุดที่โฟกัสนำเอาไว้

การแพนกล้องแบบใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ หรือที่เรียกกันสั้นๆ ว่า "การแพนกล้อง" นั้น เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมในการถ่ายภาพวัตถุเคลื่อนที่ให้ดูเกินจริง ภาพถ่ายทั่วไปที่ได้จากการใช้วิธีแพนกล้องสังเกตได้จากวัตถุที่คมชัด ในขณะที่องค์ประกอบอื่นๆ ดูพร่ามัว ซึ่งเป็นการแสดงความเคลื่อนไหวและ เน้นการเคลื่อนไหวของวัตถุในการถ่ายภาพแบบนี้ ช่างภาพจะต้องตั้งค่าความเร็วชัตเตอร์ให้ต่ำ (โดยทั่วไปจะอยู่ที่ ๑/๒๐ - ๑/๖๐ วินาที) และเคลื่อนกล้องตามความเคลื่อนไหวของวัตถุโดยเล็งเลนส์กล้องไปยังวัตถุที่กำลังเคลื่อนที่ ภาพที่ได้จะมีองค์ประกอบบางส่วนที่คมชัด ในขณะที่องค์ประกอบอื่นๆ ที่กำลังเคลื่อนไหวนั้นจะแพนกล้องช้าๆ นั้น จะดูพร่ามัวให้ความรู้สึกถึงความเคลื่อนไหว

การถ่ายภาพในที่แสงน้อย/กลางคืน

ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายรูปประเภทใดหรือวัตถุหลักชนิดใด ปัญหาใหญ่ที่สุดในการถ่ายภาพในบริเวณที่มีแสงน้อยหรือตอนกลางคืน คือ การขาดองค์ประกอบสำคัญที่กล้องทุกตัวจำเป็นต้องใช้ในการสร้างภาพถ่าย นั่นก็คือ แสงนั่นเอง อย่างไรก็ตาม เพราะไม่มีแสงสว่างนี้เอง ทำให้เราสามารถให้แสงแก่วัตถุและถ่ายภาพวัตถุนั้นให้มีลักษณะพิเศษซึ่งอาจไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาของมนุษย์ ช่างภาพมีวิธีทดลองและใช้เทคนิคมากมายในการสร้างภาพถ่ายให้ออกมาน่าสนใจหรือสวยงาม

ควรใช้ขาตั้งกล้องเมื่อต้องการถ่ายภาพในบริเวณที่มีแสงน้อย และใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ เพื่อป้องกันไม่ให้ภาพถ่ายที่ออกมาพริ้วจากการเคลื่อนไหวของกล้อง ในกรณีที่ไม่มีขาตั้งกล้อง วิธีที่ดีที่สุดที่สามารถทำได้ คือ จัดท่าทางจับกล้องให้เหมาะสมเพื่อลดการสั่นไหวของมือ โดยเก็บแขนทั้งสองข้างชิดกับร่างกาย หลังจากนั้นผ่อนลมหายใจออกครึ่งหนึ่ง กลั้นหายใจไว้ และกดปุ่มชัตเตอร์ อย่างไรก็ตาม วิธีนี้ใช้ได้ดีกับการถ่ายภาพที่ความเร็วชัตเตอร์ ๑/๑๕ วินาทีเท่านั้น หากตั้งค่าความเร็วชัตเตอร์ไว้ต่ำกว่านี้ จำเป็นต้องใช้ขาตั้งกล้อง หรือใช้เทคนิคพยุงกล้อง หากในบริเวณที่ถ่ายภาพตอนกลางคืน หรือในบริเวณที่มีแสงน้อยนั้น มีเสา หรือที่ที่สามารถใช้ได้ ให้หาบอลลูนเข้ากับเสาเพื่อป้องกันไม่ให้กล้องเคลื่อนที่ระหว่างที่เปิดรับแสงเป็นเวลานาน หากบริเวณที่ถ่ายภาพในตอนกลางคืน หรือในบริเวณที่มีแสงน้อยมีโต๊ะ หรือวัตถุที่สามารถใช้วางกล้องได้ สามารถจะใช้โต๊ะ หรือวัตถุนั้นเป็นฐานที่มั่นคงสำหรับวางกล้อง ระหว่างที่กล้องเปิดรับแสงเป็นเวลานานได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ควรระวังไม่ให้กล้องถ่ายติดภาพโต๊ะ หรือวัตถุที่วางกล้องด้วย

เมื่ออยู่ในบริเวณที่มีแสงน้อยหรือในตอนกลางคืน ให้มองหาวัตถุที่มีแสงน้อยที่คาดว่าน่าจะถ่ายภาพออกมาให้สวยงามได้ ซึ่งรวมถึงวัตถุที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- แสงเคลื่อนที่สวยงามดึงดูดใจ
- โครงสร้างของวัตถุได้รับแสงพอเหมาะ
- มีแสงไฟสวยงาม

ถึงแม้ว่าจะหาวัตถุแสงน้อยที่เหมาะสมกับการถ่ายภาพได้แล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ การจัดองค์ประกอบภาพและปรับให้ภาพที่ออกมาดีที่สุด เคล็ดลับในการจัดองค์ประกอบภาพสำหรับวัตถุที่ได้รับแสงสว่างในตอนกลางคืน ได้แก่

- ใช้แสงไฟเป็นเส้นนำสายตาที่นำทางสายตาของผู้ชมภาพไปยังส่วนอื่นๆ ของภาพ
- ใช้แสงไฟเป็นองค์ประกอบเสริมในพื้นที่หน้าหรือพื้นหลังของภาพ
- สร้างเส้นแสงจากแสงที่กำลังเคลื่อนไหวด้วยความไวชัตเตอร์ต่ำ

การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก

การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กนั้นทำได้ง่ายเพียงแค่เคลื่อนที่เข้าไปใกล้วัตถุเท่านั้น แต่การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กโดยขยายภาพของวัตถุจนมองเห็นได้อย่างชัดเจนนั้น จะทำให้มองเห็นโครงสร้างพื้นผิวและรายละเอียดของวัตถุที่เราอาจมองข้ามไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กอาจจับใจ สร้างความแปลกใจ หรือแม้แต่ทำให้ผู้ชมภาพตื่นตระหนกจากรายละเอียดที่เผยออกมา

ในการตั้งค่ากล้องเพื่อถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก โดยทั่วไปจะต้อง

- ปรับขนาดรูรับแสงให้ใหญ่ที่สุดและเลือกโฟกัสเฉพาะจุด
- ตั้งค่าความเร็วชัตเตอร์สูงเนื่องจากวัตถุมีขนาดเล็กมาก การเคลื่อนไหวของกล้องเพียงเล็กน้อยอาจทำให้เกิดความพริ้วขึ้นในภาพ

- ตั้งค่าความไวแสง (ISO) ให้สูงขึ้น เพื่อให้ได้ความเร็วชัตเตอร์ที่สูงขึ้นด้วย

- กล้องส่วนใหญ่จะมีโหมดตั้งค่าเองสำหรับการถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก ซึ่งช่วยให้สามารถถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กได้โดยอัตโนมัติ

ไม่ว่าวัตถุขนาดเล็กชนิดใด หากมีพื้นผิวหรือลักษณะที่น่าสนใจ ก็สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุสำหรับถ่ายภาพขนาดเล็กที่ดีที่สุด อย่างไรก็ตาม วัตถุที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ได้แก่

ดอกไม้และต้นไม้

ดอกไม้และต้นไม้เป็นวัตถุขนาดเล็กที่ได้รับความนิยมเนื่องจากพวกมันอยู่นิ่งกับที่และถ่ายได้ง่าย ในขณะที่เดียวกันก็มีโครงสร้างผิวและรูปร่างที่หลากหลาย ทำให้ภาพถ่ายวัตถุขนาดเล็กที่ออกมา มีความสวยงาม

สิ่งมีชีวิตที่อยู่กับที่และมีรูปร่างหรือผิวสัมผัสที่น่าสนใจ

ไม่ว่าวัตถุขนาดเล็กชนิดใด หากมีพื้นผิวหรือลักษณะที่น่าสนใจ ก็สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุสำหรับถ่ายภาพขนาดเล็กที่ดีที่สุดได้ อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ได้ภาพถ่ายที่ดีที่สุด ช่างภาพควรถ่ายรายละเอียดที่ยังไม่มีใครเคยเห็นของวัตถุนั้นเพื่อสร้างความประหลาดใจแก่ผู้ชมภาพ

แมลง

แมลงอาจเป็นวัตถุที่ทำนายฝีมือช่างภาพมากที่สุด แต่ภาพถ่ายที่ได้ก็สวยงามที่สุดเช่นกัน การถ่ายภาพแมลงขนาดเล็ก นอกจากจะต้องใช้ความอดทนในการติดตามหรือรอให้มันปรากฏตัวในตำแหน่งที่ถูกต้องมีระยะที่เหมาะสมกับการถ่ายภาพแล้ว ยังต้องอาศัยการตั้งค่ากล้อง การโฟกัส และการถ่ายภาพอย่างรวดเร็วก่อนที่พวกมันจะขยับตัวอีกครั้งด้วยวัตถุขนาดเล็กหลายชนิดจะมีขนาดเล็กมากและปรากฏเป็นจุดเล็กๆ อยู่ในกรอบภาพเท่านั้น ดังนั้น เลนส์กล้องอาจประสบปัญหาในการโฟกัส ในกรณีเหล่านี้ การตั้งค่ากล้องไปที่โหมดแมนนวลโฟกัส และทำการโฟกัสด้วยตนเองอาจให้ผลดีกว่า

การถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็กนั้นจะต้องใช้ระยะชัดลึกน้อย ระยะห่างระหว่างวัตถุและพื้นหลังไม่ค่อยสำคัญในการถ่ายภาพประเภทนี้ แต่ความเข้ากันของโทนและเฉดสีของพื้นหลังกับวัตถุจะกลายเป็นสิ่งที่ต้องคำนึง

บ่อยครั้งในการถ่ายภาพวัตถุขนาดเล็ก การใช้แสงจากแฟลชเพิ่มเติมจะช่วยให้กล้องถ่ายภาพวัตถุที่ได้สวยงามขึ้นและช่วยเพิ่มความเร็วชัตเตอร์เพื่อป้องกันการพริ้วไหวของภาพได้ แม้แต่ในบริเวณร่มเงาในตอนกลางวันที่มีแสงแดดจ้า อาจต้องใช้แฟลชเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากวัตถุขนาดเล็กส่วนใหญ่จะได้รับการจัดตำแหน่งให้อยู่ใกล้กับเลนส์ ดังนั้น จึงอาจต้องลดแสงแฟลชจากกล้องลง ในกรณีที่ใช้แฟลชภายนอก หรือกระจายแสงแฟลชหากใช้แฟลชในตัวกล้อง ทั้งนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้วัตถุได้รับแสงมากเกินไป และทำให้ภาพที่ออกมาได้รับแสงเสมอกันมากขึ้น วิธีง่ายๆ ที่สามารถนำมาใช้กระจายแสงแฟลชในตัวกล้องก็คือ ใช้แผ่นกระดาษหรือกระดาษทิชชูหนึ่งหรือสองแผ่นมาคลุมแฟลชไว้

การถ่ายภาพสัตว์/สัตว์เลี้ยง

ความท้าทายของการถ่ายภาพสัตว์และสัตว์เลี้ยงก็คือ การเคลื่อนไหวที่รวดเร็วของวัตถุ สัตว์จะกลัวมนุษย์ และเราอาจหาตัวหรือเข้าใกล้มันได้ยาก นอกจากนี้ การจัดทำทางหรือคาดการณ์พฤติกรรมของพวกมันยังเป็นเรื่องที่ยากจะเรียกได้ว่าเป็นไปไม่ได้ อย่างไรก็ตาม หากปฏิบัติตามวิธีการเหล่านี้ จะได้ภาพถ่ายสัตว์และสัตว์เลี้ยงที่สวยงามได้

สัตว์ป่าส่วนใหญ่จะขี้อายและตกใจง่ายเมื่อเห็นมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนก มันเป็นสัตว์ที่ถ่ายภาพได้ยากเป็นพิเศษเพราะปรากฏตัวและหายตัวไปในชั่วพริบตา ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุด คือ ต้องถ่ายภาพในระยะไกลโดยใช้เลนส์ที่มีระยะโฟกัสยาวที่สุด

สัตว์หลายสายพันธุ์จะตื่นตัวที่สุดในตอนเช้าหรือตอนเย็นเท่านั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวแสงอาทิตย์จะไม่จ้าจนเกินไป ทำให้เหมาะกับการถ่ายภาพมากที่สุด สิ่งสำคัญก็คือ ช่วงภาพจะต้องศึกษาวงจรการใช้ชีวิตของสัตว์ที่ต้องการจะถ่ายภาพและเวลาที่เหมาะกับการถ่ายภาพ นอกจากนี้ ยังสามารถวางแผนถ่ายภาพตามฤดูกาลเมื่อสัตว์อพยพปรากฏตัวขึ้นได้อีกด้วย

การพยายามแอบตามหรือติดตามสัตว์ป่าอาจไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การติดตามสัตว์ที่หวาดกลัวมนุษย์ สัตว์บางตัวอาจรู้สึกกลัว และหนีไปก่อนที่จะเห็นตัวมันเสียอีกพยายามตั้งเต็นท์ใกล้กับสถานที่ที่นกหรือสัตว์ที่ต้องการถ่ายภาพปรากฏตัวบ่อยๆ สิ่งสำคัญก็คือ พยายามซ่อนตัวนานๆ จนกว่าสัตว์จะรู้สึกปลอดภัยที่จะเข้ามา วิธีนี้ได้รับความนิยมในหมู่ช่างภาพสารคดีมืออาชีพ โดยตอนแรกช่างภาพจะสร้างเต็นท์ที่เคลื่อนไปกับธรรมชาติและปล่อยเต็นท์ทิ้งไว้อย่างนั้นโดยไม่มีคนอยู่เป็นเวลาหลายวันเพื่อให้สัตว์คุ้นเคยกับการมีเต็นท์ตั้งอยู่ หลังจากนั้นจึงค่อยกลับมาถ่ายภาพ

เนื่องจากสัตว์ไม่ค่อยคุ้นเคยกับรถยนต์และรู้สึกปลอดภัยที่จะเข้าใกล้รถยนต์มากกว่ามนุษย์ ช่างภาพมืออาชีพบางคนจึงอาจถ่ายภาพจากรถยนต์

สัตว์ป่าขนาดเล็กบางชนิดเชื่องและขี้สงสัย พวกมันไม่ลังเลที่เข้าใกล้มนุษย์ เช่นเดียวกับสัตว์เลี้ยงตัวเล็กอย่างลูกแมวหรือหนูแฮมสเตอร์ที่บ้าน สำหรับวัตถุเหล่านี้ อาจจะทำลองถ่ายภาพโดยใช้เลนส์มาโครหรือตั้งค่างกล้องให้เปิดใช้โหมดวัตถุขนาดเล็ก ภาพถ่ายที่ออกมาอาจดูน่าสนใจขึ้น

สัตว์มีรูปร่าง ผิว และอวัยวะที่น่าสนใจและหลากหลายซึ่งอาจทำให้ภาพถ่ายออกมาสวยงามกว่าเดิมหรือกระตุ้นความคิดของผู้ชมภาพ หากถ่ายภาพของพวกมันในระยะใกล้

การถ่ายภาพสัตว์เลี้ยงแตกต่างจากการถ่ายภาพสัตว์ป่าตรงที่สามารถจัดองค์ประกอบภาพของพวกมันได้อย่างอิสระ ดังนั้น จึงสามารถนำวิธีการดังต่อไปนี้ไปใช้ ได้แก่

- ก้มตัวลงจนอยู่ในระดับสายตาของสัตว์เลี้ยง
- ใช้แสงอย่างสร้างสรรค์
- "ตั้ง" ลักษณะเด่นของพวกมันออกมาไว้ในภาพถ่าย

การถ่ายภาพอาหาร

การถ่ายภาพอาหารให้ดูน่ารับประทาน ใช้เทคนิคดังต่อไปนี้

๑. ห้ามใช้แฟลชจากตัวกล้อง แฟลชจากตัวกล้องทำให้ภาพอาหารดูไม่น่ารับประทาน เพราะแสงจะกระจายทั่วไปหมด ทำให้ภาพอาหารดูมันเกินไปแทนที่จะดูน่ารับประทาน แสงจากแฟลชยังทำให้มีเงาชัดๆ จากทั้งอาหารและเงาจากจาน นั่นก็เพราะแสงที่ได้จากแฟลชในกล้องเป็นแสงแข็งกระด้าง ซึ่งเทคนิคถ่ายภาพอาหารเหมาะที่จะใช้แสงนุ่มหรือ Soft Light มากกว่า

๒. ใช้ขาตั้งกล้อง การใช้ขาตั้งกล้องในการถ่ายภาพจะช่วยให้ได้ภาพที่สวยงาม โดยเฉพาะการถ่ายภาพในสตูดิโอที่จำเป็นต้องใช้ขาตั้งกล้องเพื่อความคมชัดไม่มีสั่น

๓. เลือกตั้งค่า ISO ให้สูง หากไม่มีขาตั้งกล้อง สามารถใช้วิธีการตั้งค่า ISO ให้สูงแทนได้ แต่อาจส่งผลให้ noise ในภาพเยอะขึ้น วิธีนี้เหมาะสำหรับการถ่ายภาพในที่ที่มีแสงน้อย เป็นทางเลือกสุดท้ายที่ดี

๔. ใช้ prop มาช่วยให้ภาพดูน่าสนใจ แต่อย่าใช้มากเกินไป ภาพที่มีแต่อาหารในจานอย่างเดียว ดูไม่ค่อยน่าสนใจ ลองเพิ่มเติมอุปกรณ์ต่างๆ มาวางไว้ในเฟรมด้วย จะช่วยให้ภาพดูมีเรื่องราวมากขึ้น แต่อย่าใช้มากเกินไปเพราะจะแยงความสนใจจากสิ่งที่เราต้องการนำเสนอ การวาง prop ในพื้นที่ที่เหมาะสมจะช่วยดึงดูดสายตาไปหาสิ่งสำคัญที่เราต้องการสื่อสารในภาพ เมื่อเรามองภาพใดภาพหนึ่ง สิ่งแรกที่เราเห็นคือข้อความ ถ้าไม่

มี สายตาเราก็จะมองหาสิ่งที่สว่างในภาพหรือไฮไลท์ ต่อมาก็จะเห็นสิ่งที่เห็นชัดๆ ในจุดโฟกัสของภาพ เลือก prop ให้ดีแล้ววางไว้ในพื้นที่เหมาะสม

๕. ไม่ควรใช้จานที่มีลวดลายมาใส่อาหาร ต่อเนื่องจากเรื่อง prop ไม่ใช่แค่การใช้ prop มากเกินไปเท่านั้นที่รบกวนสายตา แต่การใช้จานชามที่มีลวดลายก็แย่งชิงภาพอาหารของเราเช่นกัน จานที่มีลวดลายมักจะดึงดูดสายตามากกว่าอาหารบนจาน แม้แต่สีสันของภาชนะที่ใส่ก็สำคัญ โดยสีที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายภาพอาหารคือ สีขาวหรือสีครีมที่จะช่วยให้อาหารในจานดูเด่นขึ้นมา อีกอย่างที่ต้องใส่ใจคือ ผ้าปูโต๊ะ หากผ้าที่วางอยู่ในเฟรมสีสันจัดจ้านหรือมีลวดลายมากเกินไปก็จะดึงความน่าสนใจจากอาหารออกไปเช่นกัน

๖. ลองถ่ายภาพแนวตั้ง คนส่วนมากมักจะเลือกถ่ายภาพในแนวนอน แต่การถ่ายภาพแนวตั้งช่วยให้ภาพดูมีมิติมากขึ้น มองเห็นตั้งแต่ foreground ไปจนถึง background ภาพแนวตั้งยังสวยงามเมื่ออยู่บนเว็บไซต์หรือบล็อกส่วนตัว

๗. ตัดส่วนภาพ หลายคนไม่กล้าจะตัดส่วน หรือ กรอปภาพอาหาร และมักจะใช้ภาพที่เต็มเฟรม แม้ว่าภาพเต็มเฟรมจะมีองค์ประกอบที่น่าสนใจช่วยเสริมให้ภาพอาหารดูน่าสนใจ แต่อย่ากลัวที่จะกรอปภาพ (Crop) เพื่อเพิ่มความแปลกใหม่และดึงดูดใจ การตัดส่วนภาพอาหารที่ถ่ายจะทำให้สิ่งที่อยู่ในจานโดดเด่นสะดุดตา ดูน่ารับประทาน

๘. ถ่ายใกล้ การเลือกเลนส์ให้เข้ากับการถ่ายภาพอาหารนั้นสำคัญพอๆ กับเทคนิคถ่ายภาพ หนึ่งในเลนส์ที่น่าใช้คือ เลนส์มาโคร ๑๐๐ mm ซึ่งเหมาะแก่การถ่ายภาพชัดตื้น ชัดลึก หลายคนมักเลือกใช้เลนส์ ๕๐mm ที่เป็นเลนส์แถมมากับตัวกล้อง ที่เหมาะจะถ่ายก็ต่อเมื่อมีอาหารหลายๆ จานวางเรียงอยู่บนโต๊ะแล้วต้องการถ่ายเก็บทั้งหมดไว้ในช็อตเดียว เพราะเลนส์ ๕๐mm และ ๓๕mm ได้มุมมองที่กว้างกว่า แต่ถ่ายภาพชัดตื้นได้ยาก ยกเว้นจะเข้าใกล้วัตถุมากๆ และปรับรูรับแสงให้กว้างๆ อย่างไรก็ตาม หากต้องการโฟกัสไปที่อาหารเพียงจานเดียวเลนส์มาโคร ๑๐๐mm จะถ่ายได้สวยงามกว่า

๙. ถ่ายภาพชัดตื้น f-stop หรือรูรับแสง ควบคุมความกว้างของเลนส์ที่จะทำให้แสงเข้ามาในกล้องมากหรือน้อย แล้วยังเป็นตัวควบคุมให้ภาพชัดตื้นหรือชัดลึกอีกด้วย โดยเฉพาะภาพที่ถ่ายให้หน้าชัดหลังเบลอ ยิ่งค่า f-stop น้อยเท่าไร สิ่งที่โฟกัสก็ยิ่งน้อยลงตามไปด้วย ทำให้ภาพข้างหลังเบลอ ถ้าต้องการโฟกัสอาหารแค่อย่างเดียวแนะนำให้ปรับรูรับแสงอยู่ที่ f/๕.๖ หรือต่ำกว่านั้น แต่ถ้าค่า f-stop มาก รูรับแสงแคบก็จะทำให้ภาพโฟกัสหลายอย่างจนได้ภาพชัดลึก หากต้องการเก็บภาพอาหารทั้งหมดบนโต๊ะแนะนำให้ปรับค่า f-stop อยู่มากๆ f/๑๖ หรือ f/๒๒

๑๐. ทำให้อาหารที่จะถ่ายดูสดใหม่ การถ่ายภาพอาหาร ต้องตกแต่งให้อาหารและวัตถุดิบที่ต้องการถ่ายดูสดฉ่ำอยู่เสมอ เพื่อให้ภาพอาหารออกมาน่ารับประทาน อย่างการทำเนยบนสแต็ก เพื่อให้เนื้อดูชุ่มฉ่ำ อาจจะใช้ น้ำ น้ำมัน หรือน้ำกับกลีเซอริน มาทาหรือฉีบนอาหารเพื่อเพิ่มความฉ่ำวาว เช่นอาหารจำพวกเนื้อสัตว์ที่มีความมันอยู่แล้ว ควรเลือกทาน้ำมันพืช แต่ถ้าต้องถ่ายภาพสลัดก็ง่ายๆ ด้วยการฉีบน้ำให้ผักดูสดยิ่งขึ้น สำหรับเบอร์เกอร์ก็เลือกใช้น้ำมันทาให้ทั่ว

การถ่ายภาพดอกไม้

จินตนาการ ก่อนถ่ายภาพดอกไม้จงคิดไว้ในใจว่า ภาพถ่ายดอกไม้ที่ตื้นนั้นมีใช้การถ่ายให้ชัดหรือสดสวยเหมือนของจริงเท่านั้น แต่จะต้องถ่ายให้ดอกไม้ที่ดูดีที่สุด ให้ได้ภาพที่สดสวยกว่าที่ตาเห็น

การใช้กล้องและอุปกรณ์ถ่ายภาพที่ยอดเยี่ยมราคาแพง ไม่อาจสร้างภาพให้ยิ่งใหญ่ขึ้นไปได้หากผู้ถ่ายภาพไม่มีวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการถ่ายภาพที่ดีเยี่ยม ฉะนั้นจงมองดูดอกไม้ที่จะถ่ายด้วยการพิถีพิถัน

จินตนาการให้เห็นล่วงหน้าว่า ภาพที่ออกมาจะเป็นอย่างไร ถ้าไม่สามารถทำให้ดูดีกว่าตาเห็นได้ ก็จงยกเลิกการถ่ายภาพนั้นเสีย

อีกประการหนึ่งอย่าได้พยายามคิดว่าดอกไม้ที่สวยงามๆ งามๆ เท่านั้น จึงจะถ่ายให้เป็นภาพที่สวยงามได้ ดอกไม้ใบไม้ ที่แห้งเหี่ยวก็สามารถนำมาสร้างเป็นภาพที่สวยงามได้เช่นกัน เพียงแต่ใช้ความคิดอย่างรอบคอบ จินตนาการให้เห็นภาพ ที่สวยงามจากความแห้งเหี่ยวนั้น การจัดฉาก การแต่งเติมภาพ การเน้นความคมชัด การควบคุมฉากหลัง ตลอดจนการให้ แสงมากแสงน้อยตามจุดต่างๆ เพื่อให้ได้ภาพที่ดีที่สุดดังจินตนาการไว้ ล้วนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง โดยมีกล้อง เลนส์ ฟิล์ม เป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จ

การเริ่มต้น การเตรียมการถ่ายภาพไว้ล่วงหน้าเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างสรรค์ภาพดอกไม้ อย่าตื่นเต้นเพราะความงามหรือความ แปลกตาของดอกไม้ แล้วรีบเร่งถ่ายจนลืมนึกถึงการสร้างสรรค์ภาพให้ได้ผล ยอดเยี่ยม ทางที่ดีควรหยุดพิจารณาสักครู่ พิจารณาว่าดอกไม้ที่สวยงามอวดสายตาดูตรงหน้านั้น ควรจะถ่ายอย่างไร จึงจะสวยงามที่สุด ให้สวยงามกว่าตาเห็นได้หรือไม่ ควรจะถ่ายดอกเดียว หรือถ่ายเป็นกลุ่ม หรือถ่ายทั้งแปลง ควรจะใช้อุปกรณ์ในการถ่ายอย่างไร ใช้ฟิล์มประเภทไหนดี นอกจากนี้ นวัตกรรมสร้างภาพให้เป็นที่ประทับใจยิ่งขึ้นก็ควรนำมาใช้ เช่น การเน้นอารมณ์โรแมนติก ด้วยบรรยากาศของเมฆหมอก การสร้างเสน่ห์ให้แก่ภาพด้วยหยาดน้ำค้าง หรือด้วยสายฝน เป็นต้น

การเลือกเทคนิคต่างๆ

- ใช้ความเร็วชัตเตอร์สูงเมื่อมีลมพัดรบกวน โดยเฉพาะเมื่อไม่มีขาตั้งกล้อง
- ใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำเมื่อสภาพแสงน้อย หรือต้องการถ่ายภาพเคลื่อนไหวเพื่อสร้างสรรค์ภาพให้แปลกตา
 - เปิดช่องรับแสงกว้างเมื่อต้องการจำกัดความชัด ซึ่งปกติจะให้ชัดส่วนหน้า แล้วปล่อยให้ส่วนที่เหลืออยู่นอกระยะชัด
 - เปิดช่องรับแสงแคบ ช่วยให้ภาพมีความชัดลึกจากหน้าถึงหลัง มักใช้ในกรณีที่ถ่ายภาพดอกไม้เป็นช่อ เป็นกลุ่มหรือ ถ่ายทั้งแปลง
 - ปรับระยะชัดด้วยมือโดยการใช้อัตราเฟรมตา ซึ่งสามารถเลือกจุดชัดตามต้องการได้
 - ใช้เลนส์เทเลโฟโต้ถ่ายเมื่อดอกไม้อยู่ในระยะไกล หรือต้องการแยกดอกไม้ดอกเดียวออกจากกลุ่ม ใช้เลนส์มุมกว้าง ถ่ายเมื่อต้องการขยายพื้นที่ระหว่างฉากหน้ากับฉากหลัง หรือเพื่อสร้างภาพบิดเบือนจากของจริง แต่เลนส์ที่จะให้ได้ผลดีที่สุด ในการถ่ายภาพดอกไม้ คือเลนส์มาโคร
 - มองหามุมที่ดีที่สุดด้วยการมองใกล้ มองไกล มองวนรอบๆ มองจากด้านบน มองจากด้านล่าง พร้อมๆ กับกำหนด ตำแหน่งของกล้องเพื่อให้ได้ภาพที่อยู่ในกรอบฟิล์มที่เหมาะสมพอดี
 - ถ่ายเพื่อเลือกไว้หลายๆ ระยะโฟกัส หลายๆ มุม และหลายๆ ระดับแสง มากบ้าง น้อยบ้างเพื่อความปลอดภัย
 - ไม่ควรเจาะจงว่าจะต้องถ่ายในเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น ควรจะถ่ายในทุกๆ โอกาสทั้งช่วงกลางวัน ช่วงโพล้เพล้ ช่วงเช้ามืด หรือแม้แต่ตอนฝนตก
 - เปลี่ยนจากการถ่ายดอกไม้ดอกเดียวเป็นถ่าย ๒ ดอกบ้าง ๓ ดอกบ้างแล้วเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เป็นการท้าทายและฝึกการ แก้ปัญหาการถ่ายภาพที่ดีที่สุด

แสงธรรมชาติ นักถ่ายภาพที่ดีต้องสามารถตอบสนองต่อแสงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติได้ทุกสภาพ แทนที่จะตัดแปลงหรือสร้างสรรค์ ขึ้นมาใหม่ ต้องเปิดใจให้กว้างต่อแสงชนิดต่างๆ แล้วพยายามสร้างสรรค์ ภาพถ่ายขึ้นมาจากสภาพแสงที่มีอยู่

แสงแดดอ่อนตอนเช้าตรู่เป็นแสงนุ่มต่ำที่สามารถส่องผ่านกลีบดอกไม้ทั้งจากด้านหลังหรือจาก ด้านข้าง เผยให้เห็น รูปแบบและโครงสร้างภายในของกลีบดอกไม้

ในช่วงกลางวันที่มีแดดครึ้ม มีเมฆมากหรือมีหมอกปกคลุมและในร่มเงา เป็นแสงกระจายที่จะเพิ่มความเหมือนจริงของ ดอกไม้ ให้สีที่สมบูรณ์โดยไม่เกิดเงา การถ่ายภาพหลังฝนตกใหม่ๆ เป็นที่นิยมชมชอบของ ผู้ที่ชอบหยดน้ำค้างบนดอกไม้

กล่าวโดยสรุป ก็คือ ไม่มีแสงชนิดใดที่เป็นแสงไม่ดี จึงใช้แสงทุกชนิดให้เป็นประโยชน์ให้ดีที่สุด

ทิศทางของแสง แสงที่ส่องจากด้านหลังของผู้ถ่ายตกบนด้านหน้าของดอกไม้ หรือ “ถ่ายตาม แสง” ทำให้ถ่ายภาพดอกไม้ได้ชัดเจน ที่สุด แต่เมื่อดอกไม้ดูแบนราบและสีของดอกไม้จะซีดกว่าของจริง จึงต้อง เปิดช่องรับแสงให้น้อยลงประมาณ ๑ สตอป

แสงที่มาจากด้านข้างหรือ “แสงเฉียง” และแสงที่มาจากด้านหลังของดอกไม้ที่เรียกว่า “ย้อน แสง” เป็นแสงที่น่าสนใจ มากกว่า ทำให้เห็นภาพโปร่งใสของกลีบดอกไม้ ดอกไม้จะมีสีสันสดใสแวววาว แม้แต่ ดอกไม้ธรรมดาๆ ก็จะไม่ธรรมดา ถ้าถ่ายภาพในสภาพแสงดังกล่าวนี้ เริ่มด้วยการวัดแสงดอกไม้ในระยะใกล้ แล้วถ่ายเพื่อเลือกไว้สัก ๓ ภาพ เปิดช่องรับแสงต่างกันภาพละครั้งสตอป ระวังแสงที่ไม่ต้องการสะท้อนเข้าไปใน เลนส์ทำให้เกิดแสงแฟลร์ ควรใช้กรวยบังแสงหรือร่มเงาบังไม่ให้แสงตกกระทบเลนส์ ส่วนด้านที่ดอกไม้ไม่ ถูกแสงให้ใช้แผ่นสะท้อนแสงหรือไฟแฟลชช่วยลบเงาด้วย

ภาพถ่ายที่ดีที่ถ่ายด้วยแสงเฉียงหรือถ่ายย้อนแสงสามารถทำได้ง่ายในช่วงเวลา ๐๖.๐๐ น. ถึง ๐๙.๐๐ น. ช่วงหนึ่ง และช่วงเวลา ๑๕.๐๐ น. ถึง ๑๘.๐๐ น. อีกช่วงหนึ่ง เป็นช่วงที่ดอกไม้จะมีสีมากกว่าและ นุ่มกว่าช่วงแสงแดดจ้าตอนกลางวัน การควบคุมทิศทางของแสงก็สามารถทำได้ง่ายกว่า

การเปิดช่องรับแสง

- เครื่องวัดแสงเป็นเครื่องมือที่ขาดไม่ได้ ค่าของมิเตอร์วัดแสงจะถูกตั้งที่สุดสำหรับสิ่งที่จะถ่าย มีสีเทียบเท่าสีเทา ๑๘ % เช่น หญ้าสีเขียว ต้นไม้สีเขียวอ่อน ดินสีน้ำตาล เป็นต้น การถ่ายภาพดอกไม้ควรใช้การ ควบคุมช่องรับแสง และ ความเร็วชัตเตอร์ด้วยมือ ไม่ใช่ระบบอัตโนมัติเพราะสามารถควบคุมความชัดลึก และบังคับ จุดโฟกัสได้ตามต้องการ

- วัดแสงที่ดอกไม้แบบเฉพาะจุดหรือเฉลี่ยหนักกลางอย่างใกล้ชิด

- จัดฉากหลังอย่าให้มีแสงจ้าหรือแสงสะท้อนที่จะทำให้การวัดแสงผิดพลาด

- ดอกไม้สีอ่อน เช่น สีขาวหรือสีเหลือง ให้เปิดช่องรับแสงมากกว่าที่วัดได้ครั้งหนึ่ง ถึง ๑ สตอป

ดอกไม้สีเข้ม เช่น สีม่วงหรือสีแดงเข้ม ให้หรีช่องรับแสงลงประมาณครึ่งหนึ่งถึง ๑ สตอปเช่นกัน

- फिल्मเนกาตีบสีให้วัดแสงตรงส่วนที่เป็นเงาหรือส่วนที่ไม่ถูกแสง เพื่อให้เห็นรายละเอียดในที่ร่ม ส่วนฟิล์มสไลด์ให้ วัดแสงตรงส่วนที่ถูกแสงสว่าง เพื่อให้มีสีสันสดใสในส่วนที่ถูกแสง

- ในการถ่ายภาพย้อนแสงควรใช้ไฟแฟลชหรือแผ่นสะท้อนแสงช่วยเพิ่มแสงสว่างให้แก่ดอกไม้ จะ ทำให้ภาพดูนุ่มนวล สวยงาม อย่าปล่อยให้มืดดำใด ๆ ตกบนกลีบดอกไม้เป็นอันตราย

- ในกรณีที่ต้องถ่ายภาพในที่ที่มีแสงตัดกันมาก หรือมีดอกไม้หลายสี ควรวัดแสงหลายจุดแล้วหาค่าเฉลี่ยระดับกลางๆ แต่หากต้องการเน้นให้ดอกไม้ใดดอกหนึ่งมีสีที่ถูกต้องเพียงจุดเดียว ก็วัดแสงตรงจุดนั้นโดยเฉพาะได้ ซึ่งก็น่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด

องค์ประกอบของเส้นและรูปทรง กิ่งก้าน ใบ กลีบดอกต่างก็มีรูปทรงและสร้างเส้นต่าง ๆ ขึ้นในภาพ เส้นแนวตั้งที่เกิดจากต้นไม้อิ่งไม้หรือกิ่งก้านของ ดอกไม้ทรงสูง ดึงสายตาผู้ชมภาพให้มองขึ้นไปหาดอกไม้ เส้นรัศมีที่ลู่ออกของกลีบดอกไม้หรือเส้นทแยงมุมของก้านให้ความรู้สึกเคลื่อนไหว เส้นคดโค้งของกลีบดอกไม้และใบไม้ให้ความรู้สึกอ่อนหวาน อ่อนโยน รูปทรงของดอกไม้ส่วนใหญ่เป็นรูปทรงกลม ถ้าถ่ายให้เป็นรูปทรงอื่นๆ ขึ้นมา จะให้ความแปลกตามากกว่า เช่น รูปทรง กระจด ทรงแตร ทรงเป็นช่อเป็นพวง เป็นต้น วิธีที่จะสร้างรูปทรงให้ตื่นตาเร้าใจก็ด้วยการใช้ฉากหลังที่ดำมืดหรือเป็นฉาก ราบเรียบ สีของฉากหลังที่ขัดแย้งกับสีของดอกไม้ เช่น ฉากหลังสีเขียวเข้ม หรือสีน้ำเงินกับดอกไม้สีแดง ก็เป็นวิธีเน้นรูปทรงได้อีกวิธีหนึ่ง

เครื่องมือและเทคนิค อุปกรณ์เป็นเพียงส่วนช่วยสร้างสรรค์งานถ่ายภาพ ไม่สามารถใช้แทนที่สายตาของคนในการมองความงามตาม ธรรมชาติได้ทั้งหมด ผลลัพธ์ที่ออกมาจึงอยู่ที่ผู้ใช้อุปกรณ์จะสามารถควบคุมได้ดีเพียงไร เช่น

อุปกรณ์ที่ควรจะมีไว้สำหรับถ่ายภาพดอกไม้ ได้แก่

- กล้องถ่ายภาพสะท้อนแสงเลนส์เดี่ยว ๓๕ มม. พร้อมสายลั่นชัตเตอร์
- ขาตั้งกล้องที่พอจะรับน้ำหนักของกล้องได้อย่างมั่นคง
- เลนส์มาโครสำหรับการถ่ายภาพระยะใกล้และเลนส์มาโคร ชุมสำหรับถ่ายภาพดอกไม้ที่อยู่ไกล
- มาโครสไลเดอร์ (Macro Slider) ช่วยในการตั้งระยะชัด โดยไม่ต้องยกขาตั้งเข้าๆ ออกๆ
- ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ (Polarizing Filter) ช่วยตัดแสงสะท้อนและเพิ่มความอิ่มตัวของสี
- ฟิลเตอร์อื่นๆ ที่ใช้เพิ่มผลแปลกๆ แก่ภาพถ่ายตามต้องการ
- กรวยบังแสง หรือร่มป้องกันแสงส่องเข้าสู่เลนส์ ในกรณีถ่ายย้อนแสง
- กระจาดขังสีน้ำเงินที่ใช้เป็นฉากหลัง ในกรณีที่หาฉากหลังราบเรียบไม่ได้
- แผ่นสะท้อนแสงหรือฟลashedที่ทอนิกส์ที่สามารถถือไว้ในระยะห่างจากตัวกล้องได้
- เชือกสำหรับผูกกิ่งก้านของดอกไม้ให้อยู่นิ่งๆ เมื่อมีลมพัด
- มีดพับหรือกรรไกรเล็กๆ สำหรับลิดรอน ใบแห้ง กิ่งแห้ง และใช้เป็นหลักให้เชือกผูก
- ขวดฉีดน้ำ สำหรับพ่นน้ำเป็นฝอยให้เป็นดั่งหยดน้ำค้าง
- อันนี้คงไม่เกี่ยวกับอุปกรณ์ถ่ายภาพ แต่ตำราดอกไม้ก็ช่วยให้รู้สึกสนุกขึ้นมาก ดีกว่าถ่ายไป

เรื่อย ๆ โดยไม่รู้ว่กำลังถ่ายดอก อะไร

การถ่ายภาพทิวทัศน์

การถ่ายภาพทิวทัศน์ ทำได้ง่ายกว่าการถ่ายภาพลักษณะอื่น ๆ ด้วยวิธีการและเทคนิคดังต่อไปนี้

- ใช้รูรับแสงแคบ และใช้เลนส์มุมกว้าง วางขาตั้งกล้องให้ได้ระดับเสมอกัน
- ใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ เป็นฟิลเตอร์แบบพิเศษที่ทำให้สีต่าง ๆ ในภาพถ่ายดูอิ่มตัว โดยเฉพาะ

โทนสีฟ้าและเขียว ยังช่วยลดแสงจ้าจากดวงอาทิตย์ด้วย ทำให้ภาพดูมีชีวิตชีวา

- ช่วงเวลาที่เหมาะกับการใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ คือ ตอนที่ดวงอาทิตย์อยู่ด้านขวา หรือซ้ายของสิ่งที่ถ่ายพอดี

- ใช้ฟิลเตอร์ลดแสง (ND) เพื่อถ่ายภาพเคลื่อนไหวในตอนกลางวันให้ดูนุ่มนวลอย่างมีศิลปะ เช่น สายน้ำตกที่ดูนุ่มนวล โดยปรับรูรับแสงให้แคบที่สุด หรือต้องปรับรูรับแสงให้มีขนาดใหญ่ขึ้น อาจเปิดรับแสงมากเกินไป แสงสว่างเกินใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ กรณีนี้ ใช้เลนส์แบบพิเศษ Neutral Density Filter หรือ ฟิลเตอร์ลดแสง ซึ่งเปรียบเสมือนแว่นกันแดดให้กล้อง ทำหน้าที่ลดแสงเข้าสู่เลนส์ การใช้ ND จะช่วยให้สามารถตั้งรูรับแสงได้กว้างขึ้น หรือใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำ

- การจัดวางเส้นขอบฟ้า และกฎ ๓ ส่วน กฎนี้อาจจะช่วยให้ช่างภาพสามารถจัดวางวัตถุในกรอบภาพได้อย่างเหมาะสม ช่วยให้ภาพที่ออกมาดูน่าสนใจ และดึงดูดสายตามากขึ้นจากการสร้างความสมมาตรในภาพด้วย

- กฎ ๓ ส่วน คือ การแบ่งพื้นที่ภาพออกเป็น ๙ ส่วนเท่า ๆ กัน วางหรือกำหนดให้เส้นขอบฟ้าในภาพทิวทัศน์ และวัตถุในภาพถ่ายต่าง ๆ อยู่ในแนวเส้น หรือจุดตัด ทั้งนี้กล้องหลายรุ่นอาจจะมีเส้นตารางกฎ ๓ ส่วน ในช่องมองภาพอยู่แล้ว ช่วยให้สามารถจัดองค์ประกอบภาพถ่าย และจัดเส้นขอบฟ้าในแนวตรงได้ง่าย อย่างไรก็ตามไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎนี้อย่างเคร่งครัดก็ได้ หลักสำคัญคือ สร้างความสมมาตรที่ดูน่าสนใจ

- เส้นนำสายตา เป็นองค์ประกอบนำสายตา (นำทาง) ผู้ชมภาพไปยังองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาพถ่าย จากจุดหนึ่ง ไปยังจุดหนึ่ง และสร้างความน่าสนใจให้แก่ภาพ โดยทำให้เกิดความรู้สึกว่าภาพนั้นมีความลึก เส้นนำสายตาอาจเป็นเส้นตรง หรือเส้นโค้งก็ได้ เช่น แนวชายฝั่ง ถนน กำแพง เป็นต้น นอกจากนี้ เส้นนำสายตาอาจเป็นเส้นที่มองไม่เห็น ซึ่งเกิดจากการจัดวางองค์ประกอบของภาพถ่ายที่สามารถนำทางสายตาของผู้ชมภาพได้

- องค์ประกอบพื้นหน้า (foreground) บางครั้งการใส่องค์ประกอบไปบนพื้นหน้าของภาพถ่ายทิวทัศน์ ยังจะทำให้ภาพถ่ายดูสวยงามขึ้น

การถ่ายภาพพาโนรามา

ภาพถ่ายทิวทัศน์แบบพาโนรามาทั่วไปจะประกอบขึ้นจากภาพถ่ายหลายภาพ ในการสร้างภาพถ่ายชนิดนี้ สามารถใช้ซอฟต์แวร์ปรับแต่งภาพอย่าง Adobe Photoshop ทำการต่อภาพถ่าย ที่ถ่ายเหลื่อมซ้อนกัน เข้าด้วยกันได้ อย่างไรก็ตาม กล้องคอมแพคชั่นสูงบางรุ่นสามารถสร้างภาพพาโนรามาด้วยการ ต่อภาพถ่ายเข้าด้วยกันแบบอัตโนมัติ ไม่ว่าจะใช้วิธีใดข้างต้น หากต้องการภาพถ่ายที่สวยงามที่สุด อาจใช้วิธีดังต่อไปนี้

- ถ่ายภาพทั้งหมดที่จะนำมาสร้างภาพพาโนรามาจากตำแหน่งเดียวกันโดยใช้ความสูงและพื้นระดับเดียวกันเพื่อป้องกันไม่ให้ภาพถ่ายที่ได้เบี่ยง หากทำได้ ให้ใช้ขาตั้งกล้องถ่ายภาพพาโนรามา วิธีนี้จะช่วยให้ถ่ายภาพโดยใช้ความสูงระดับเดียวกันทุกภาพ

- ภาพถ่ายแต่ละภาพจะต้องมีส่วนรายละเอียดที่เหลื่อมซ้อนกันกับภาพถ่ายก่อนหน้ามากพอสมควร เพื่อให้ซอฟต์แวร์มีรายละเอียดภาพมากพอในการจำแนกจุดที่จะเชื่อมต่อภาพถ่ายเข้าด้วยกัน

- ขณะถ่ายภาพเพื่อสร้างภาพพาโนรามา ห้ามเปลี่ยนค่ารูรับแสงหรือทางยาวโฟกัสของเลนส์ (เช่น ซูมเข้าหรือซูมออก)

นอกจากนี้ อาจมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการจัดองค์ประกอบภาพ ให้ภาพน่าดูน่าชม มีคุณภาพยิ่งขึ้น ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักถ่ายภาพแต่ละคนด้วย อย่างไรก็ตามการศึกษาจากผลงานของคนอื่น ๆ น่าจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์

การถ่ายภาพด้วยโทรศัพท์มือถือ

๑. หน้าหน้าเข้าหาดวงอาทิตย์และปรับโหมดเป็น HDR

สมัยนี้กล้องมือถือจะพยายามใส่ฟังก์ชัน HDR (High Dynamic Range) เข้ามา ซึ่ง HDR นี้ก็คือ การถ่ายโดยเก็บรายละเอียดในภาพทั้งส่วนมืดและสว่างให้มีรายละเอียดครบถ้วน ฉะนั้นหากถ่ายภาพในโหมดนี้แล้ว เราก็จะแก้ปัญหาหน้ามืดเมื่อหันกล้องเข้าหาดวงอาทิตย์ได้ระดับหนึ่งทีเดียว แต่ถ้าจะให้ได้ดีที่สุด ให้รอช่วงที่พระอาทิตย์กำลังจะตก ช่วงนั้นแสงจะไม่รุนแรงมากนัก ทำให้เราสามารถเก็บภาพที่มีรายละเอียดแสงสีที่สวยงามได้ และยิ่งวันไหนที่ท้องฟ้าเป็นใจ เราก็จะได้ภาพท้องฟ้าสวย ๆ อย่างแน่นอน

๒. ถ่ายช่วงเวลาทอง

หลาย ๆ คนพยายามจะถ่ายภาพช่วงกลางวันแดดจัด ๆ และเกิดความสงสัยมาตลอดว่า ทำไมภาพที่ถ่ายออกมาดูแข็ง ๆ แสงไม่สวยเลย ดูภาพไม่มีชีวิตชีวาให้ลองเปลี่ยนเวลาถ่ายรูปโดยไปถ่ายช่วงเวลาก่อนที่พระอาทิตย์จะตกดิน หรือที่คนทั่ว ๆ ไปเรียกว่าตอนเย็นนั้นแหละ ถ้าเป็นในประเทศไทยก็คือราว ๆ ๕ โมงเย็น ช่วงเวลานี้ ถ้าเป็นวันที่มีแดด แสงแดดจะนุ่มเนียนตามากกว่าเวลาอื่น ๆ และเมื่อเราถ่ายรูปออกมา ภาพจะออกโทนเหลือง ๆ แดง ๆ คอนทราสต์ของภาพก็จะสวยงามลงตัว เราเรียกเวลาช่วงนี้ว่า เวลาทอง Golden moment

๓. ถ่ายช่วงทไวไลท์

ทไวไลท์ คือ ช่วงเวลาหลังพระอาทิตย์ตก หรือก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเล็กน้อย ถ้าเป็นในประเทศไทย ก็อยู่ที่ราว ๑๕-๒๐ นาทีหลังจากพระอาทิตย์ตกนั่นเอง ซึ่งจะทำให้ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินสดใส เพราะในช่วงเวลาดังกล่าว สมดุลระหว่างแสงบนท้องฟ้าและแสงไฟในเมืองจะพอดี ทำให้เป็นช่วงที่ถ่ายได้สีสันสวยงามมากที่สุดของวัน ซึ่งช่วงที่ดีที่สุดของทไวไลท์นั้น ก็ขึ้นอยู่กับความสว่างของเมืองนั้น ๆ ด้วย ฉะนั้น ถ้าต้องการถ่ายภาพแสงไฟเมืองแบบสวย ๆ ควรรอหลังพระอาทิตย์ตก พอเมืองเริ่มเปิดไฟก็ลองถ่ายภาพดูจะได้ภาพที่น่าประทับใจแทน โดยเฉพาะมือถือรุ่นใหม่ ๆ ก็มักจะถ่ายในที่มืดได้ดีขึ้นมากด้วย

๔. หาจุดสนใจของภาพ

บางที่เราเห็นวิวที่สวยงามและยิ่งใหญ่ก็อยากจะเก็บภาพไปเสียทั้งหมด แต่พอถ่ายภาพออกมา กลับดูไม่เหมือนที่เห็นด้วยตาเปล่า ภาพดูว่าง ๆ โหล่ง ๆ ไม่น่าสนใจ ฉะนั้นแทนที่จะถ่ายภาพแบบเก็บทุกอย่าง ก็เปลี่ยนมาหาจุดเด่นในภาพดีกว่า นอกจากจะทำให้ภาพดูน่าสนใจแล้ว ยังสามารถบ่งบอกสถานที่ที่เราไปเยือนได้ดีกว่าอีกด้วย และถ้ากล้องมือถือมีปัญหาเรื่องการซูมเข้าไปหาเป้าหมาย ก็ใช้วิธี CROP ภาพที่หลังก็ได้ เพราะกล้องเดียวนี้ความละเอียดค่อนข้างสูงมากทีเดียว

๕. เก็บเรื่องราว

บางครั้งภาพที่ดูธรรมดา ๆ แต่พอมีคนมาเดินในภาพ กลับทำให้ภาพเกิดเรื่องราวขึ้นมาได้ ทั้งจากการแต่งกาย ท่าทาง หรือสายตาของคนเหล่านั้น ลองพยายามรวมคนหรือสัตว์เข้ามาในภาพดู และพยายามจัดให้คนหรือสัตว์นั้นเป็นจุดสนใจของภาพ จะทำให้ภาพน่าสนใจมากขึ้น

การเก็บภาพคนและสัตว์ด้วยมือถือนั้นดูเป็นมิตรมากกว่าการแบกกล้องใหญ่ ๆ เข้าไปถ่าย แต่กระนั้นก็ตาม การถ่ายภาพบุคคลแบบใกล้ชิดและดูจงใจก็ควรจะขออนุญาตบุคคลนั้น ๆ ก่อนทุกครั้ง

๖. มือต้องนิ่ง

ปัญหาหลักที่ทำให้ภาพดูไม่น่าประทับใจคือ ภาพที่ไม่คมชัด หรือสั่นไหว เพราะมือที่จับกล้องไม่นิ่ง ยิ่งบางคนไม่ถนัดกับการถ่ายด้วยมือถือ เพราะเล็กเกินไป ฉะนั้น ต้องฝึกถ่ายให้มือนิ่ง โดยเริ่มจากลองกลิ้งหายใจตอนจะกดถ่ายภาพดูก่อน เพราะส่วนใหญ่จะนิ่งขึ้นพอสมควร หรือหากเป็นช่วงเย็นที่แสงไม่พอ ลองหาพื้นหรือผนังที่แข็งแรง แล้วเอามือถือไปพิงแล้วค่อยถ่าย จะลดอาการสั่นได้ดีทีเดียว หรือหากถึงที่สุดจริง ๆ ให้ใช้ขาตั้งเล็ก ๆ

๗. ฝึกจัดองค์ประกอบแบบง่าย ๆ

ไม่ต้องเป็นมืออาชีพก็จัดองค์ประกอบแบบง่าย ๆ ได้ โดยใช้วิธีที่ง่ายที่สุดคือ กฎ ๓ ส่วน แบ่งภาพออกเป็นตาราง โดยใช้เส้นแนวตั้งหรือแนวนอน ๓ เส้น และพยายามจัดองค์ประกอบให้อยู่ในเส้นเหล่านี้ ซึ่งพอเราใช้ทั้งเส้นแนวนอนและตั้งตั้งลงไปในรูปแบบ จะเกิดจุดตัดขึ้นมา เราเรียกว่าจุดตัดเก้าช่อง เราก็พยายามจุดสำคัญของภาพอยู่ที่จุดตัดทั้ง ๔ ก็จะทำให้ภาพสวยขึ้นง่าย ๆ แต่กฎนี้ก็ไม่ได้ตายตัว สามารถหาวิธีอื่น ๆ ที่ทำให้องค์ประกอบดูดีขึ้นได้อีกหลายวิธี แต่สำหรับผู้เริ่มต้น ยึดหลักการนี้ไว้ก็จะเป็นการง่ายมากกว่า

๘. พื้นไม่เอียง

เวลาที่มองภาพแล้วรู้สึกผิดปกติ อันดับแรกให้ดูก่อนว่าภาพตรงหรือเปล่า เพราะคนส่วนใหญ่จะไม่สนใจกันเท่าไรเรื่องภาพเอียง เวลาถ่ายออกมาก็ไม่ได้ดูตรงนี้มากนัก แต่จริง ๆ เป็นเรื่องสำคัญอย่างมากต่อความรู้สึกของภาพทีเดียว ฉะนั้นพยายามถ่ายภาพให้พื้นตรง จะทำให้ภาพดูดีขึ้นมาก

๙. ใช้ Application

ถ้าใช้มือถือถ่าย สามารถใช้ Application เข้ามาช่วยได้อย่างง่ายดาย โดยการปรับหลาย ๆ อย่างที่กล่าวมาข้างต้น เช่น การจัดองค์ประกอบ การแก้พื้นเอียง หรือปรับแสงสีเล็กน้อย ก็สามารถทำได้ใน Application โดยเฉพาะ SNAPSEED App ที่ใช้งานง่ายและฟรี สามารถปรับแต่งได้ค่อนข้างหลากหลาย ควรเก็บไว้ประจำเครื่อง

๑๐. เรียนรู้มือถือตัวเองให้หมดทุกด้าน

ถ้าจะถ่ายภาพด้วยมือถือ ต้องรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเครื่องมือ ไม่ว่าจะความละเอียดเท่าไร ถ่ายแบบไหนได้บ้าง ชุมแล้วภาพแตกไหม ถ่ายในที่มืดดีหรือไม่ สิ่งเหล่านี้เป็นทั้งข้อจำกัด และตัวสร้างแนวคิดใหม่ ๆ ในการถ่ายภาพได้เสมอ ฉะนั้น ศึกษาโทรศัพท์มือถือของตนเองให้ดี และอย่าลืมทำความสะอาดเลนส์บ่อย ๆ

การถ่ายภาพข่าว

ภาพข่าว คือ ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเป็นภาพที่ใช้ประกอบการนำเสนอข่าว ดังนั้นภาพข่าวจึงต้องมีองค์ประกอบของข่าว ๕W ๑H คือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร

ใคร คือ บุคคลที่เป็นข่าว

ทำอะไร คือ สิ่งที่บุคคลในข่าวกำลังกระทำ เช่น แดงข่าว เล่นฟุตบอล ร่วมกิจกรรม เปิดงาน พบปะประชาชน ฯลฯ

ที่ไหน คือ สถานที่ ที่สามารถมองเห็นได้ในภาพ เช่น ห้องประชุม แปลงนา เวทีปราศรัย หรือสถานที่สำคัญ ๆ ที่เห็นสัญลักษณ์ก็ทราบได้ เช่น อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ วัดพระแก้ว เสาชิงช้า ลานพระบรมรูปทรงม้า หน้าตึกกระทรวงเกษตรฯ เป็นต้น

เมื่อไร ในภาพอาจจะบอกได้เพียงกลางวัน กลางคืน

อย่างไร อาจจะดูจากองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาพ เช่น ความขลุมนุ่นววย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความสดใสรุ่งเรือง ความรื่นเริงสนุกสนาน ความเคร่งเครียด เป็นต้น

การเลือกฉากหน้าและฉากหลัง

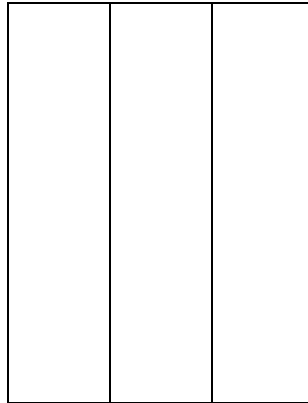
การถ่ายภาพควรกำหนดฉากหน้าและฉากหลังให้เหมาะสม เพื่อไม่ให้โดดเด่นจนแยงความน่าสนใจของสิ่งที่ต้องการนำเสนอ นอกจากนี้ฉากหน้าหรือฉากหลังยังมีส่วนช่วยสร้างให้ภาพถ่ายเกิดมิติที่สวยงามมากขึ้น

เทคนิคหนึ่งที่ใช้ในการจัดองค์ประกอบภาพคือ เทคนิคเลเยอร์ โดยการแบ่งพื้นที่ออกเป็นส่วนๆ ให้เกิดมิติเชิงลึกที่ไม่เท่ากัน แบ่งออกเป็นส่วนของฉากหน้า ส่วนกลาง และฉากหลัง ในการถ่ายภาพบางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องมีส่วนประกอบของเลเยอร์ครบทั้งสามส่วน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในขณะที่ถ่ายภาพ

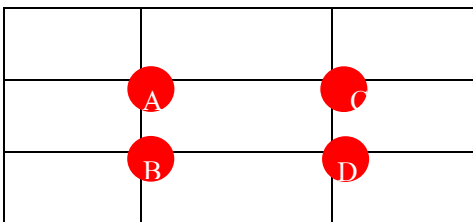

การจัดวางตำแหน่งของจุดเด่น แม้ว่า จะกำหนดการจัดวางภาพแบบแนวตั้งหรือแนวนอนแล้วแต่บางครั้งยังไม่ใช่ว่าจุดที่ทำให้เกิดจุดเด่นอย่างแท้จริง โดยหลักการที่ดีควรวางตำแหน่งของจุดเด่นให้เฉียงหรือใกล้เคียงกับตำแหน่งกลางของภาพ ซึ่งก็มีทฤษฎีการจัดวางตำแหน่งเขียนเอาไว้อีกมากมาย ซึ่งที่พบเห็นกันบ่อยที่สุดคือ

กฎ 3 ส่วน (Rule Of Third) การวางตำแหน่งภาพในสัดส่วน 2 : 3 ทั้งแนวตั้งและแนวนอนโดยให้จุดสนใจอยู่บริเวณแนวเส้นแบ่งพื้นที่

จุดตัด 9 ช่อง วิธีนี้เกิดจากการแบ่งพื้นที่แต่ละด้านออกเป็น 3 ส่วนเท่ากัน ทั้งแนวตั้งและแนวนอน โดยลากเส้นจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งทำให้เกิดจุดตัด 4 จุด จุดตัดที่เกิดจากเส้นแนวตั้งและแนวนอนนั้นเรียกว่า ซี่งแต่ละจุดที่เกิดขึ้นคือตำแหน่งที่เหมาะสมในการในการวางตำแหน่งของจุดเด่น หลักการนี้สามารถนำไปใช้จัดองค์ประกอบภาพได้ทั้งภาพแนวตั้งและแนวนอน

แม้ว่าจะมีการแบ่งตำแหน่งไว้ที่จุดตัดแต่ละจุดอย่างชัดเจนแล้ว แต่ระดับของความโดดเด่นที่เกิดขึ้นแต่ละตำแหน่งก็ยังไม่เท่ากัน ถ้าแบ่งพื้นที่ออกเป็น 4 ช่องเท่ากัน ความน่าสนใจของจุดเด่นที่เกิดขึ้นเมื่อมองภาพจะเกิดที่ระดับแตกต่างกัน ดังนี้

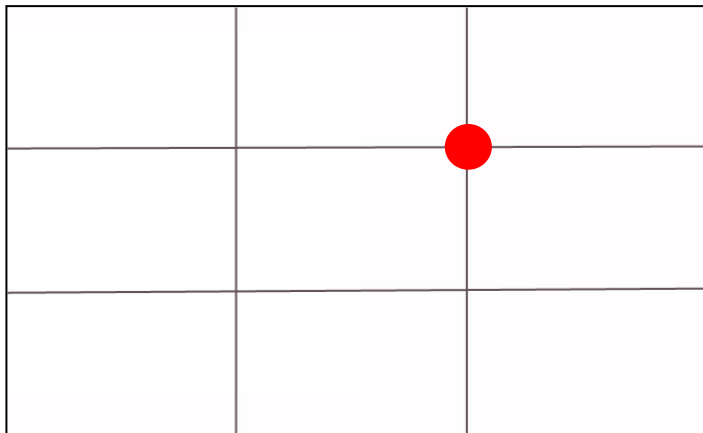
พื้นที่ A คือ ตำแหน่งของจุดเด่นที่มีความสนใจมากที่สุด มีระดับความน่าสนใจของจุดเด่นอยู่ที่ 41 %

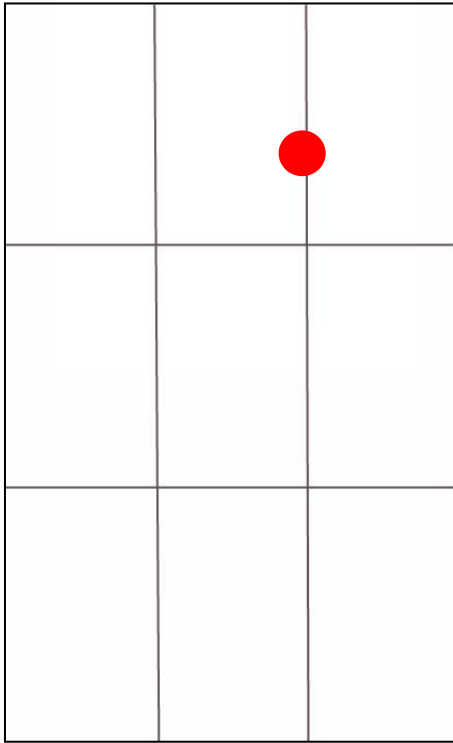
พื้นที่ B คือ ตำแหน่งของจุดเด่นที่มีระดับความน่าสนใจของจุดเด่นอยู่ที่ 25 %

พื้นที่ C คือ ตำแหน่งของจุดเด่นที่มีระดับความน่าสนใจของจุดเด่นอยู่ที่ 20 %

พื้นที่ D ตำแหน่งของจุดเด่นที่มีความน่าสนใจน้อยที่สุด มีระดับความน่าสนใจของจุดเด่นอยู่ที่ 14 %

41 % A	20 % C
25 % B	14 % D

บทที่ 5 การตกแต่งภาพเบื้องต้นด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop

ถึงแม้ในปัจจุบันกล้องถ่ายภาพดิจิทัลจะถูกพัฒนามาให้ลดความผิดพลาดของการถ่ายภาพลงได้บ้างแล้วก็ตาม แต่ในบางครั้งเราอาจจะพบข้อผิดพลาดในการถ่ายภาพได้ในบางกรณี เช่น ภาพถ่ายมืดหรือสว่างเกินไป สีของภาพที่ถ่ายได้ไม่สมจริง ซึ่งในบทนี้จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการตกแต่งภาพถ่ายเบื้องต้นด้วยโปรแกรม Adobe Photoshop

โปรแกรม Adobe Photoshop เป็นโปรแกรมสำหรับการตกแต่งภาพที่มีประสิทธิภาพ สามารถใช้งานได้ตั้งแต่การตกแต่งภาพเบื้องต้น ไปจนถึงการตกแต่งและตัดต่อภาพเพื่อใช้งานในลักษณะต่างๆได้อย่างหลากหลาย

ก่อนปรับ

หลังปรับ

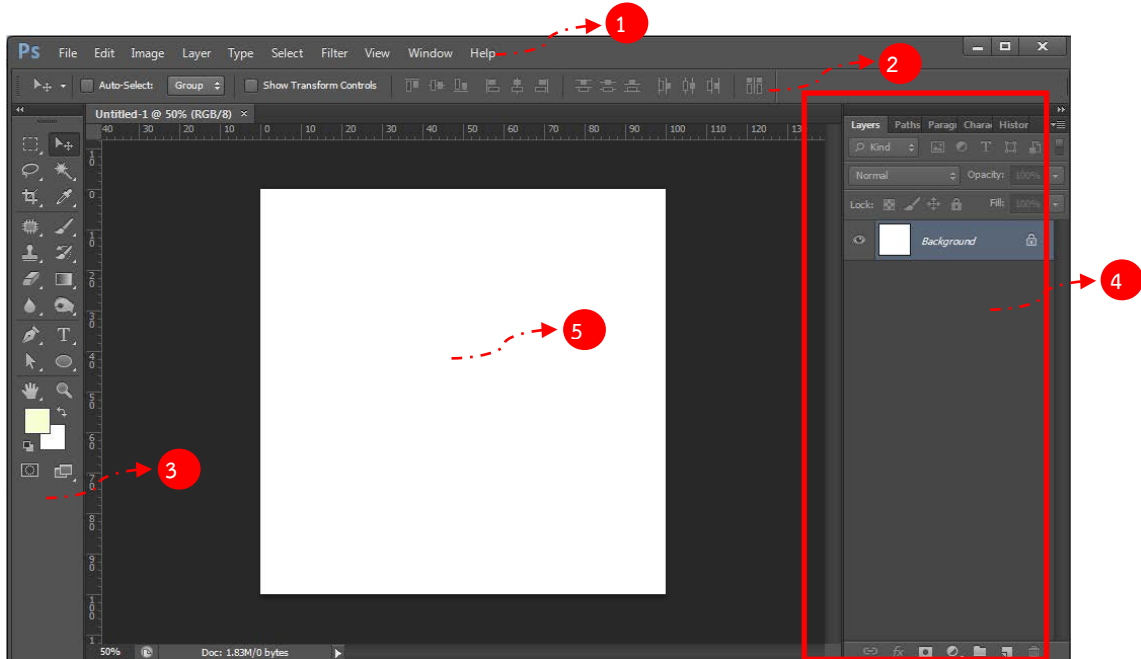
ตัวอย่างการใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop เพื่อตกแต่งภาพถ่าย (ปรับสีของภาพ และปรับองค์ประกอบของภาพให้ตรงขึ้น)

ตัวอย่างการใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop เพื่อตัดต่อภาพ

5.1 การใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop เบื้องต้น

โปรแกรม Adobe Photoshop ได้พัฒนามาแล้วหลายเวอร์ชัน โดยหน้าต่างของโปรแกรม จะมีองค์ประกอบที่เหมือนกันดังนี้

1. Menu bar: เป็นส่วนที่รวมคำสั่งต่างๆของโปรแกรมไว้ทั้งหมด เช่น เปิด ปิด บันทึก
2. Option bar: เป็นแถบตัวเลือกสำหรับกำหนดค่าของเครื่องมือต่างๆ ซึ่งเมื่อเลือกเครื่องมือใน Tool box ที่ Option bar จะเปลี่ยนเป็นตัวเลือกของ เครื่องมือนั้นๆ
3. Tool box: กล่องที่รวบรวมเครื่องมือต่างๆสำหรับการทำงานในโปรแกรม
4. Palettes: เป็นกลุ่มของหน้าต่าง ที่รวบรวมคุณสมบัติการทำงานของเครื่องมือต่างๆไว้
5. Canvas: พื้นที่ใช้สำหรับตกแต่งภาพ

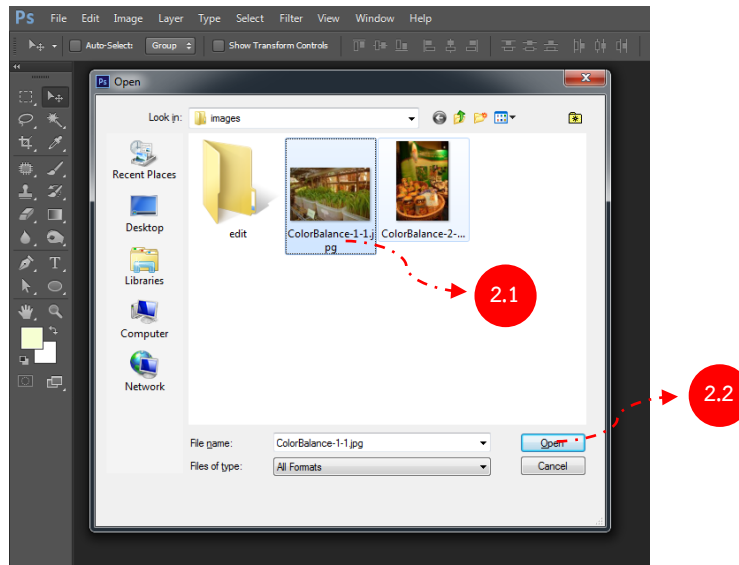
5.1.1 การเปิดไฟล์ภาพ

การเปิดไฟล์ภาพถ่ายที่ต้องการแก้ไขเข้ามาในโปรแกรม Adobe Photoshop สามารถทำได้ดังนี้

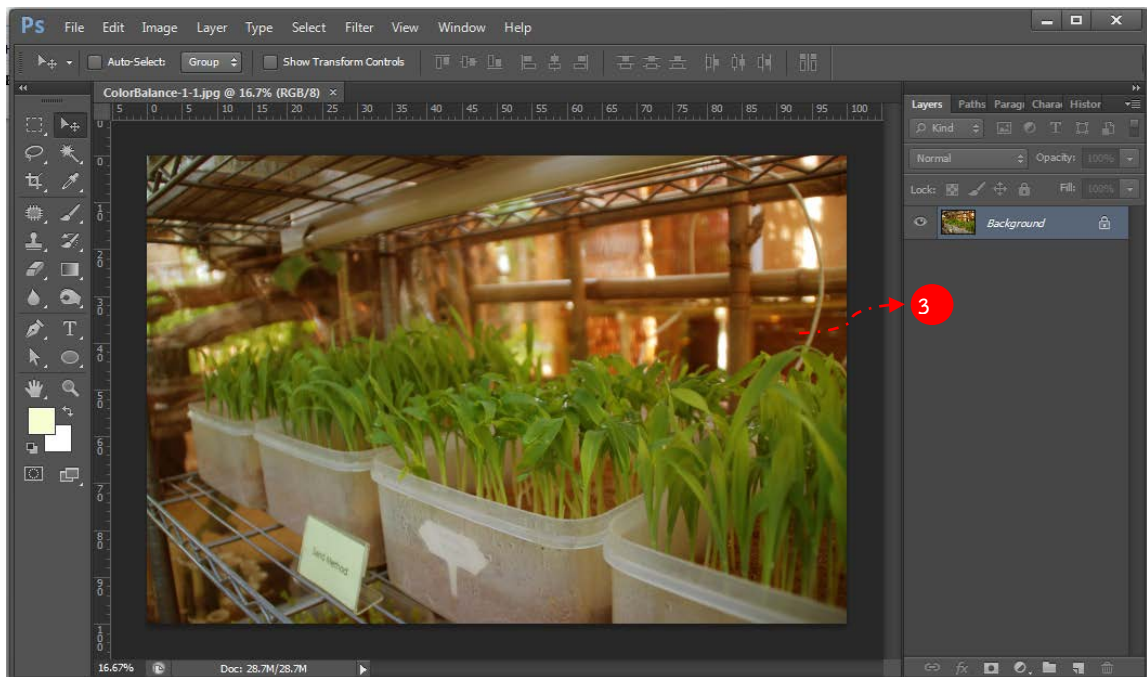
1. ที่ Menu bar เลือกคำสั่ง File > Open

2. เลือกไฟล์ภาพที่ต้องการ จากนั้นกดปุ่ม Open

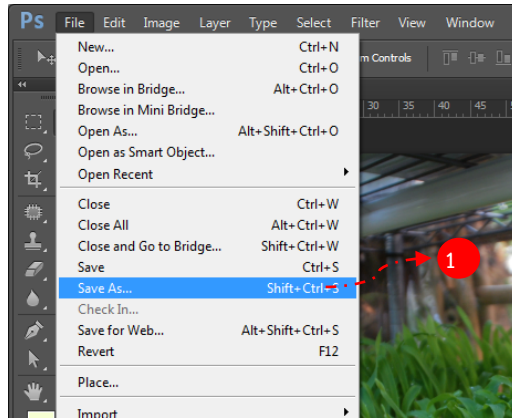
3. ไฟล์ภาพที่ต้องการจะมาปรากฏในส่วน Canvas พร้อมสำหรับปรับแต่งภาพได้ในทันที

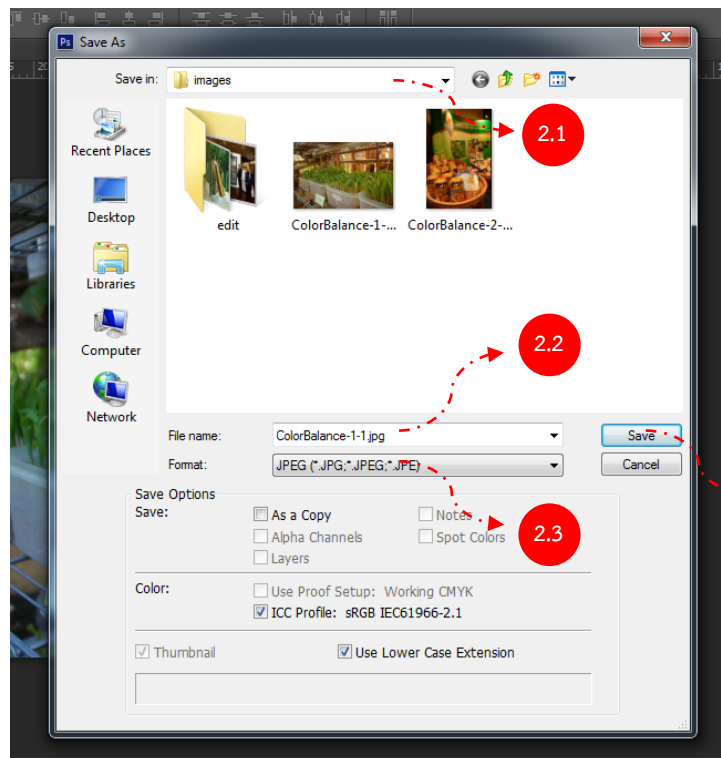
5.1.2 การบันทึกไฟล์ภาพที่ทำการตกแต่งภาพเรียบร้อยแล้ว

เมื่อทำการปรับแต่งภาพถ่ายเรียบร้อยแล้วต้องการจะบันทึกสามารถทำได้ดังนี้

1. ที่ Menu bar เลือกคำสั่ง File > Save As

2. จะปรากฏหน้าต่าง Save As จากนั้นทำการกำหนดค่าต่างๆดังนี้

2.1 เลือกตำแหน่งบันทึกไฟล์

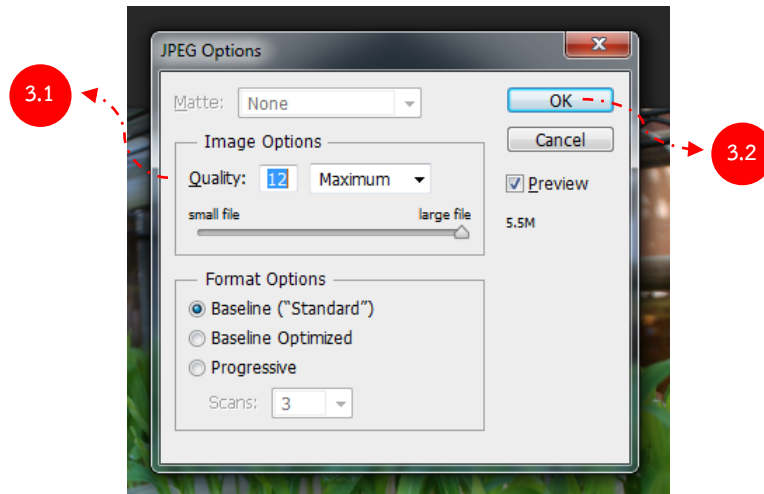
2.2 ตั้งชื่อไฟล์ภาพที่ File name:

2.3 เลือกนามสกุลของภาพที่ต้องการบันทึกที่ Format: ซึ่งถ้าเป็นภาพถ่ายที่ต้องการนำไปใช้งาน

ทุกๆไป ให้เลือกเป็น JPEG (*.JPG, *.JPEG, *.JPE)

2.4 จากนั้นกดปุ่ม Save

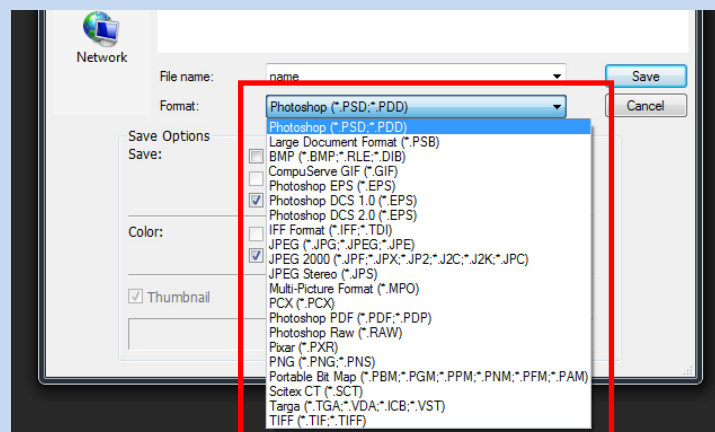
3. จะปรากฏหน้าต่าง JPEG Options จากนั้นทำการกำหนดค่าต่างๆดังนี้

3.1 Image Options เป็นการกำหนดคุณภาพของภาพที่จะทำการบันทึก โดยที่ Quality: ใส่ค่า 12 (สามารถกำหนดค่าได้ตั้งแต่ 0 – 12) หรือเลื่อนที่ bar ด้านล่างจาก small file (คุณภาพต่ำ) ไปถึง large file (คุณภาพสูง)

3.2 เมื่อกำหนดเสร็จกดปุ่ม OK

Tip: Format ของไฟล์ภาพในโปรแกรม Photoshop มีให้เลือกหลายประเภท แต่ละประเภทจะมีคุณสมบัติและการนำไปใช้งานต่างกัน ในที่นี้ขอแนะนำ Format ที่นำไปใช้งานเป็นประจำดังนี้

- Photoshop (*.PSD, *.PPD) เป็น Format ของไฟล์ภาพที่นำไปใช้งานกับโปรแกรม Photoshop เอง โดยจะบันทึกโดยใช้นามสกุลนี้เมื่อต้องการนำไฟล์ภาพนั้นมาแก้ไขในโปรแกรม Photoshop ในอนาคต
- JPEG (*.JPG, *.JPEG, *.JPE) เป็น Format ของไฟล์ภาพที่นิยมใช้งานมากที่สุด เพราะไฟล์ภาพจะมีขนาดเล็กและคุณภาพของภาพไม่ลดลง

มากนัก

- PNG (*.PNG, *.PNS) เป็น Format ของไฟล์ภาพที่สามารถทำพื้นหลังโปร่งใสได้ ส่วนมากจะนิยมนำไปใช้ประกอบบนเว็บไซต์ หรือ Slide Presentation ที่ต้องการซ้อนภาพ
- TIFF (*.TIF, *.TIFF) เป็น Format ของไฟล์ภาพที่มีคุณภาพสูง เหมาะกับงานที่ต้องการความละเอียดสูงสำหรับส่งพิมพ์กับทางโรงพิมพ์

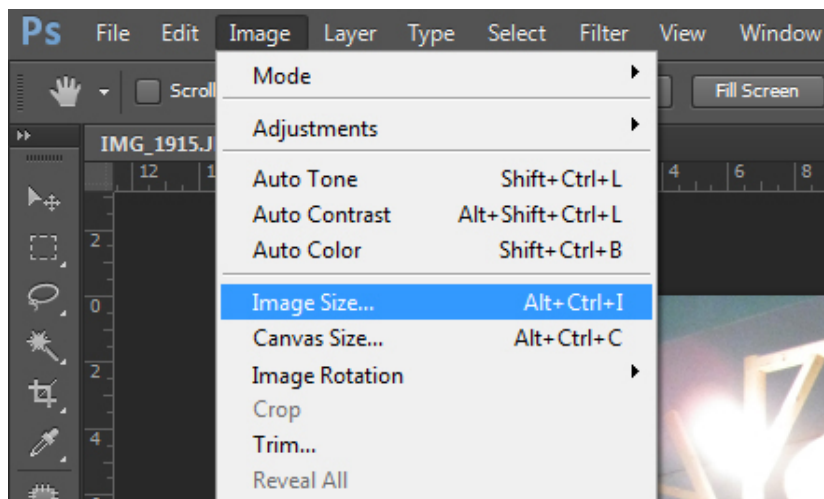
5.2 การลดขนาดภาพ

เนื่องจากลักษณะของงานที่แตกต่างกันไป การนำรูปภาพไปใช้ในงานต่างๆ บางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องใช้ภาพขนาดใหญ่มากเกินไปเช่น การทำเว็บไซต์ เพราะจะทำให้การโหลดนั้นช้าลงไป

ด้วยโปรแกรม Photoshop สามารถแก้ไขปรับลดขนาดรูปภาพให้ลดลงเพื่อนำไปใช้กับงานต่างๆได้อย่างเหมาะสม คำสั่งดังกล่าวคือ Image Size

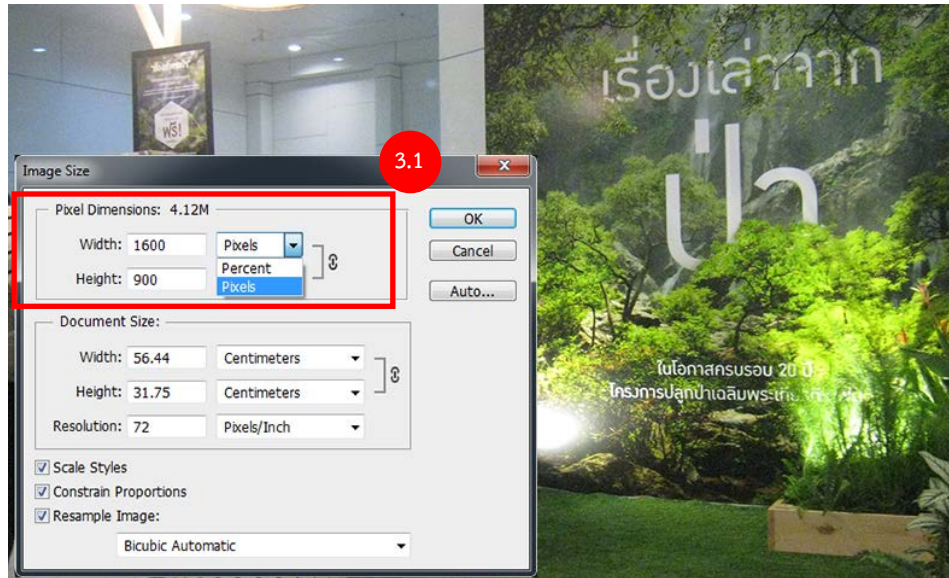
การใช้งานคำสั่ง Image Size เริ่มต้นด้วย

1. เปิดไฟล์ภาพที่ต้องการที่ต้องการลดขนาดภาพเข้ามาในโปรแกรม Photoshop
2. ไปที่คำสั่ง Image บน Menu Bar เลือก Image Size

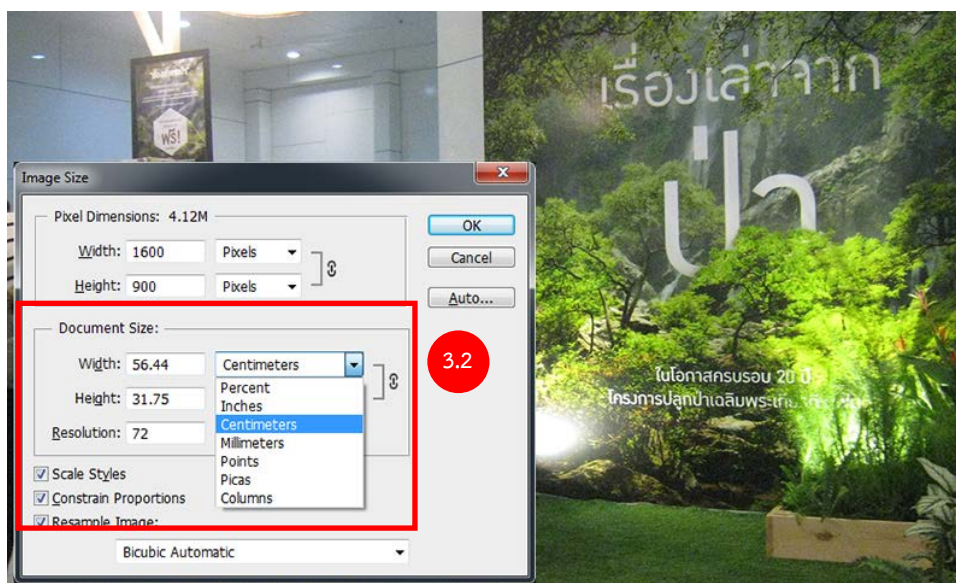

3. ที่หน้าต่าง **Image Size** เราสามารถกำหนดขนาดของภาพถ่าย ได้ใน 2 ลักษณะ คือ

3.1 การกำหนดขนาดภาพถ่ายในส่วน **Pixel Dimension** เป็นการกำหนดค่าความกว้างและความสูงของภาพถ่าย เป็นหน่วย Pixel หรือ Percent โดยกำหนดค่าความกว้างของภาพที่ช่อง Width ส่วนค่าความสูงกำหนดที่ช่อง Height เมื่อกำหนดแล้วกด OK

3.2 การกำหนดขนาดภาพถ่ายในส่วน **Document Size** เป็นการกำหนดค่าความกว้างและความสูงของภาพถ่าย เป็นหน่วยวัดต่างๆไป เช่น เซนติเมตร (Centimeters) นิ้ว (Inches) หรือมิลลิเมตร (Millimeters) เป็นต้น โดยกำหนดค่าความกว้างของภาพที่ช่อง Width ส่วนค่าความสูงกำหนดที่ช่อง Height เมื่อกำหนดแล้วกด OK

ภาพที่ได้หลังจากปรับขนาดภาพ Image Size

ก่อนปรับ

หลังปรับ

ข้อสังเกต 1: หากกำหนดค่า **Width** ค่าในส่วนของ **Height** จะปรับเอง โดยอัตโนมัติ หรือถ้ากำหนดค่าในส่วน **Height** ค่าในส่วน **Width** จะปรับเอง โดยอัตโนมัติเช่นกัน เพื่อคงอัตราส่วนของภาพให้คงที่ ไม่กลายเป็นภาพที่ขยายหรือบีบจนเสียอัตราส่วนของภาพ

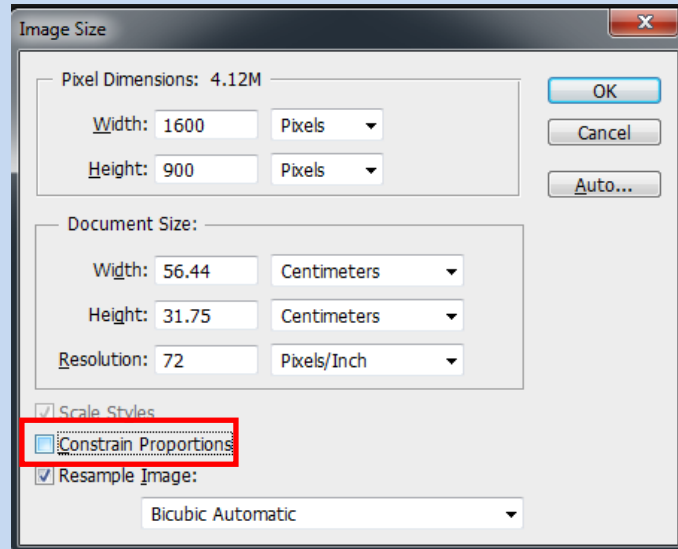
ตัวอย่างภาพที่ถูกบีบจนเสียอัตราส่วนของภาพ

ตัวอย่างภาพที่ถูกขยายจนเสียอัตราส่วนของภาพ

ข้อสังเกต 2: การปรับขนาดภาพไม่ควรปรับให้ใหญ่ขึ้นกว่าภาพต้นฉบับ เนื่องจากจะทำให้ภาพถ่ายเสียความละเอียดไป

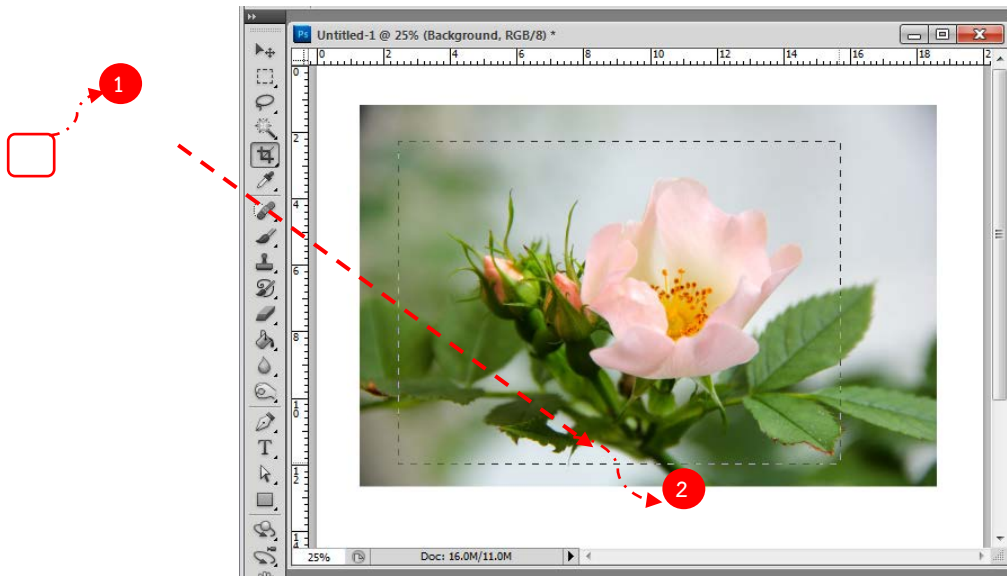
Tip: เราสามารถกำหนดค่าความกว้างและความสูงของภาพถ่ายให้แยกกันอย่างอิสระได้ โดยที่หน้าต่าง Image Size ในส่วน **Constrain Proportions** ให้กดที่เครื่องหมายถูกด้านหน้าให้หายไป เพียงเท่านั้นจะสามารถกำหนดความกว้างและความสูงของภาพถ่ายได้อย่างอิสระ แต่ภาพที่ได้จะเสียอัตราส่วนตามที่อธิบายใน **ข้อสังเกต 1** ด้านบนแล้ว

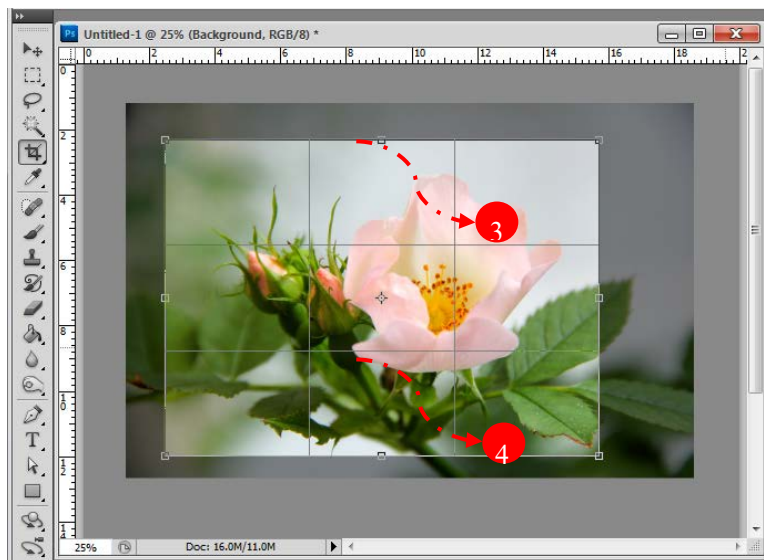
5.3 การเลือกภาพเฉพาะส่วน

ในบางครั้งเราอาจจะต้องการตัดภาพเก็บไว้ใช้งานเฉพาะบางส่วน เช่น จากภาพถ่าย ภาพจากการสแกน หรือภาพที่ต้องการเน้นจุดสนใจ ในกรณีแบบนี้เราสามารถใช้อุปกรณ์ Crop Tool ตัดภาพส่วนที่ต้องการเอาไว้ได้ ดังวิธีการต่อไปนี้

- 1.เลือกเครื่องมือ Crop Tool
- 2.ลากเมาส์คลุมส่วนที่ต้องการเก็บไว้

- 3.ลากเมาส์ที่จุดสี่เหลี่ยมบริเวณมุมภาพเพื่อปรับขนาดของกรอบการเลือกได้ตามต้องการ
- 4.กดปุ่ม Enter เมื่อได้ส่วนของภาพที่ต้องการ โปรแกรมจะเก็บส่วนที่อยู่ในกรอบไว้ให้ใช้งาน

5.4 การหมุนภาพ

การหมุนภาพ การปรับเปลี่ยนขนาดและรูปร่างของภาพ จะอยู่ในชุดคำสั่งเดียวกันคือ ชุดคำสั่ง Free Transform รูปภาพหรือชิ้นงานที่เราสร้างขึ้นมานั้น เราสามารถที่จะตัดแปลงได้ทั้งขนาด รูปร่างและรูปร่าง ไม่ว่าจะเป็นการหมุนให้เอียง ขยายให้ใหญ่หรือย่อให้เล็กลง จะตัดหรือบิดเบี้ยวไปตามรูปร่างต่างๆ ที่เราต้องการได้ด้วย ชุดคำสั่ง free transform

ส่วนใหญ่นิยมนำมาใช้จะเป็นการปรับขนาดรูปร่างให้เล็กหรือใหญ่ ตัดรูปร่างต่างๆ ใช้กับพวกงานรีทัช ตัดแปะ คำสั่ง free transform นั้นมีอยู่ด้วยกันหลายแบบ สามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

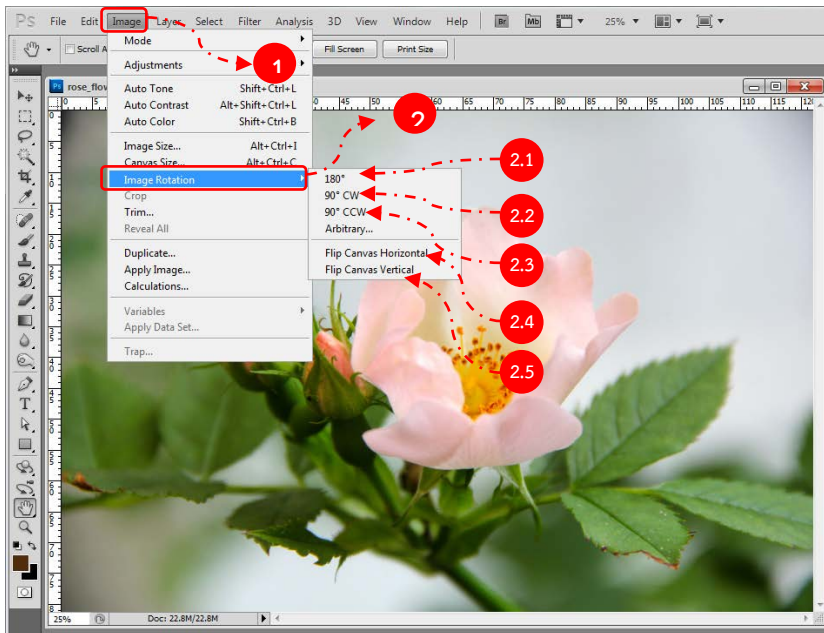

เมื่อรู้ถึงประโยชน์ของคำสั่ง transform แล้วว่าทำอะไรได้บ้าง ครั้งนี้ก็มาถึงวิธีและขั้นตอนในการใช้คำสั่งแต่ละแบบว่าใช้ในการปรับแต่งชิ้นงานได้อย่างไรบ้าง

เปิดไฟล์ภาพถ่ายที่ต้องการจะใช้งานขึ้นมา แล้วทำตามขั้นตอนดังนี้

1.คลิกคำสั่ง Image

2.แล้วเลือก Image Rotation ซึ่งจะพบกับคำสั่งย่อยอีก แล้วให้เลือกใช้คำสั่งตามที่ต้องการ

คำสั่งหมุนภาพตามองศา

2.1 Rotate 180°: หมุนได้ 180°

2.2 Rotate 90° CW: หมุนตามเข็มนาฬิกา 90°

2.3 Rotate 90° CW: หมุนทวนเข็มนาฬิกา 90°

คำสั่งกลับหรือสลับด้านของภาพ

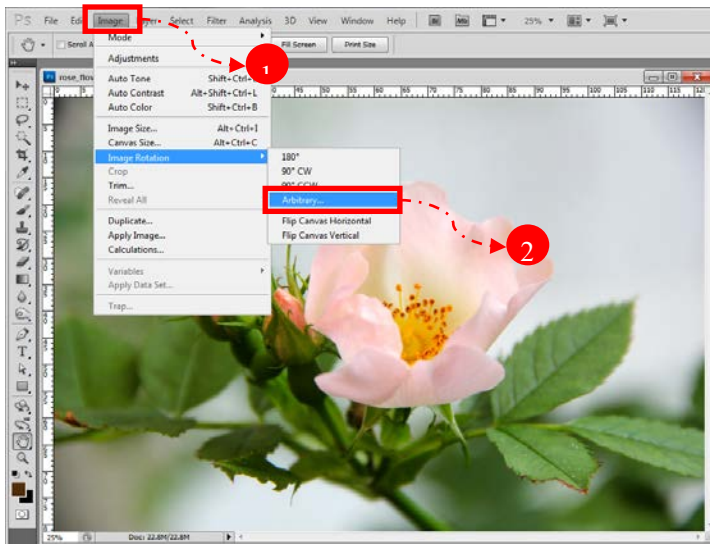
2.4 Flip Horizontal: กลับด้านในแนวนอน

2.5 Flip Vertical: กลับด้านในแนวนอน

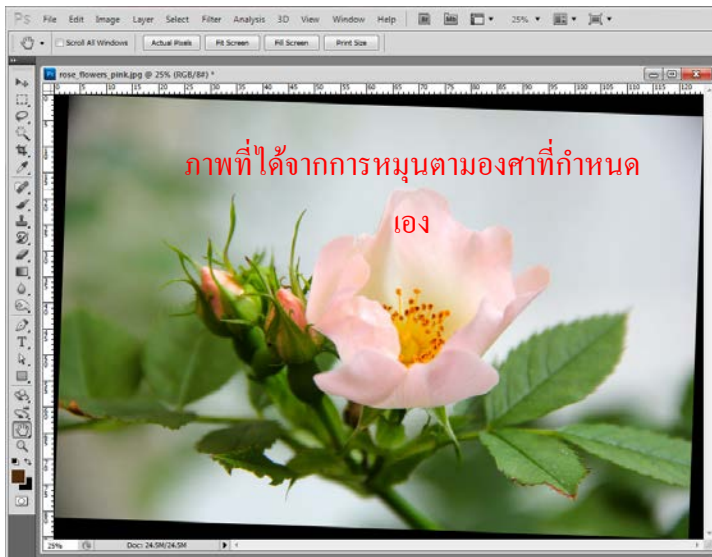
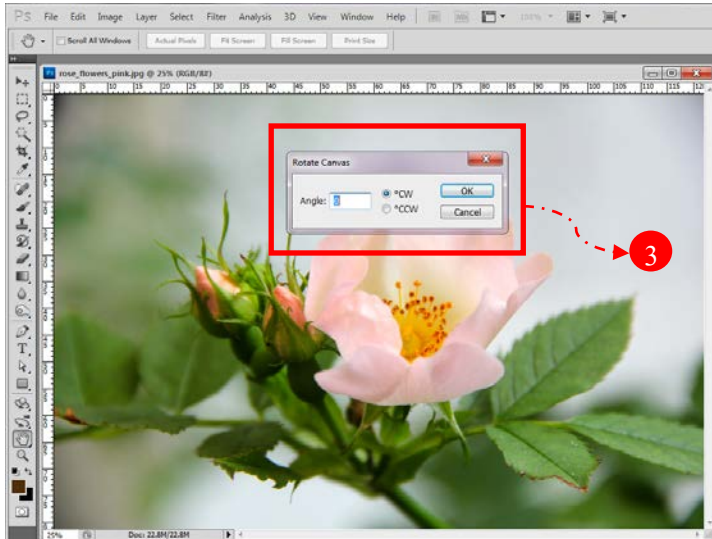
คำสั่งหมุนภาพตามองศาที่กำหนดเอง

เริ่มต้นโดย เปิดไฟล์ภาพถ่ายที่ต้องการจะใช้งานขึ้นมาแล้วทำตามขั้นตอนดังนี้

- 1.คลิกคำสั่ง Image
- 2.แล้วเลือก Image Rotation ซึ่งจะพบกับคำสั่งย่อยให้เลือก Arbitrary

3.หลังจากนั้นให้ใส่องศาที่ต้องการแล้วเลือกว่าจะหมุนตามเข็มนาฬิกาหรือทวนเข็มนาฬิกา เมื่อได้ตามต้องการแล้วให้กดปุ่ม OK

Tip: Option bar ให้คลิกเลือก Show Transform Control ก่อนถึงจะเห็น
ขอบของชิ้นงาน

คำสั่งเปลี่ยนแปลงรูปร่างรูปทรง

Scale: ย่อ/ขยายขนาดของภาพ

Rotate: หมุนภาพได้อย่างอิสระ

Skew: เอียงภาพให้เฉียง

Distort: ปรับมุมมองภาพได้อย่างอิสระ

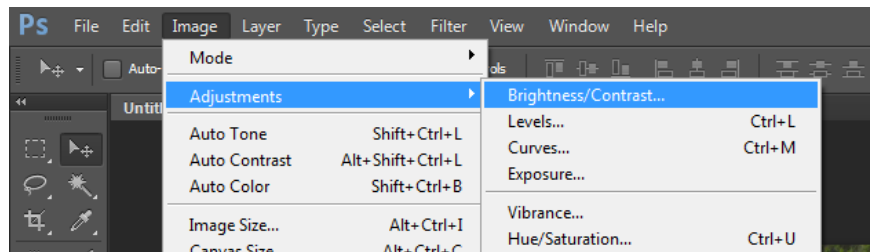
Perspective: ปรับมุมมองของภาพแบบระยะสายตา

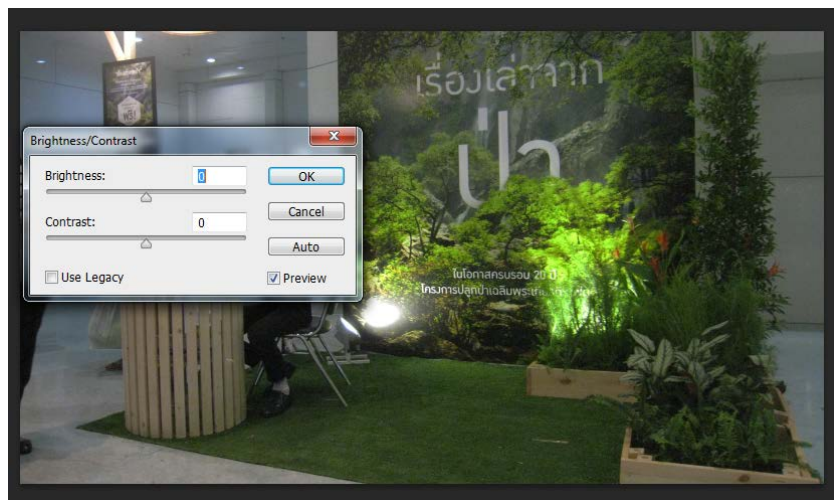
Warp: ปรับรูปทรงให้บิดงอเหมือนแผ่นกระดาษ

5.5 การปรับเพิ่ม-ลดความสว่างของภาพ (Brightness/Contrast)

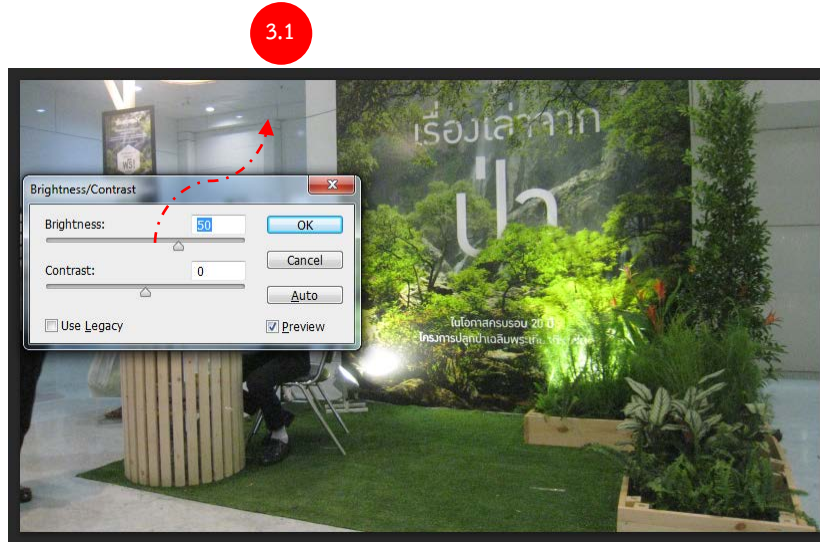
1. เปิดไฟล์ภาพที่ต้องการที่ต้องการปรับความสว่างของภาพเข้ามาในโปรแกรม Photoshop
2. ไปที่คำสั่ง Image บน Menu Bar เลือก Adjustments > Brightness/Contrast

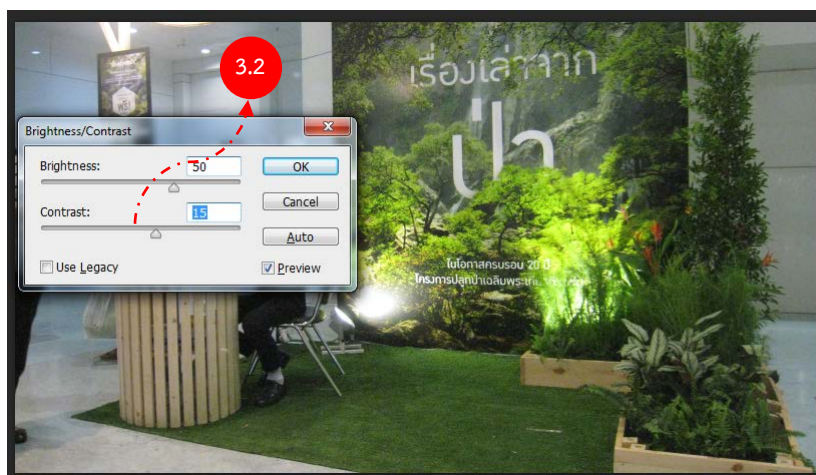
3. ที่หน้าต่าง **Brightness/Contrast** กำหนดค่าต่างๆดังนี้

- 3.1 ที่แถบ **Brightness** ปรับเลื่อนค่าอย่างมาก (เลื่อนตัวเลื่อนไปด้านขวามือ) สังเกตว่าภาพจะมีความสว่างมากขึ้น หากปรับค่านี้นักเกินไปจะทำให้ภาพสว่างจ้าจนเสียรายละเอียดของภาพไป

3.2 ที่แถบ **Contrast** ปรับเลื่อนค่ายิ่งมากสังเกตว่าภาพจะมีความคมชัดขึ้น หากปรับค่านี้มากเกินไปจะทำให้สูญเสียรายละเอียดของแสงและเงาด้วย

3.3 เมื่อปรับ เพิ่ม-ลดความสว่าง ของภาพจนสวยงามเหมาะสมแล้ว กดปุ่ม OK

ภาพถ่ายที่ได้หลังจากทำการปรับความสว่างของภาพ

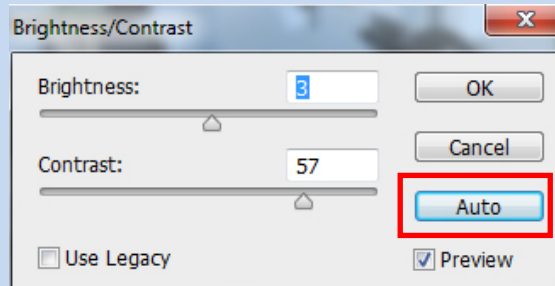

ก่อนปรับ

หลังปรับ

TIP: ที่หน้าต่าง Brightness / Contrast หากกดปุ่ม Auto โปรแกรมจะคำนวณค่าต่างๆให้โดยอัตโนมัติ

5.6 การแก้ไขภาพถ่ายที่มีสีผิดเพี้ยน

บางครั้งเมื่อเราถ่ายภาพมา สีของภาพอาจผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง ซึ่งเกิดขึ้นได้จากหลายสาเหตุ เช่น การตั้งค่า White Balance ของกล้องไม่ถูกต้อง สภาพของแสงที่เปลี่ยนแปลงกะทันหัน เป็นต้น สาเหตุเหล่านี้ย่อมส่งผลให้ภาพที่ได้เกิดสีที่ผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง

โปรแกรม Photoshop จะมีคำสั่งที่ใช้ในการปรับสีของภาพถ่ายให้กลับมาเป็นสีที่ถูกต้อง โดยคำสั่งดังกล่าวคือ Color Balance หรือเรียกว่าการปรับสมดุลของสี

หลักการใช้งานคำสั่ง Color Balance คือสังเกตภาพถ่ายที่ต้องการแก้ไข ว่าภาพถ่ายดังกล่าวมีสีผิดเพี้ยนออกไปทางสีใด จากภาพตัวอย่างสีเพี้ยนออกไปทางสีเหลือง

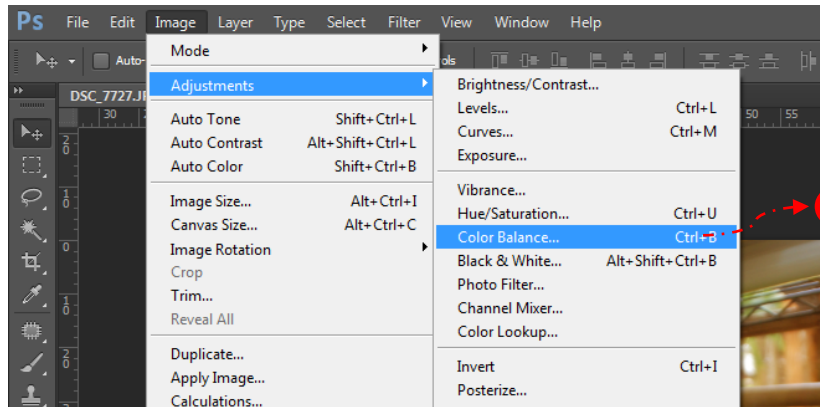

ภาพถ่ายตัวอย่างสีเพี้ยนออกไปทางสีเหลือง

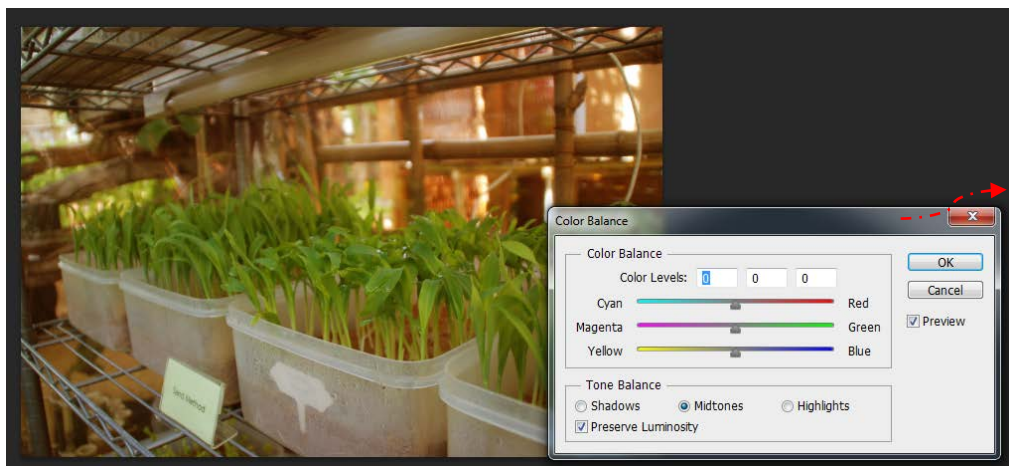
จากนั้นให้เลื่อนแถบสีที่หน้าต่าง Color Balance ไปทางสีตรงกันข้าม และปรับที่แถบสีอื่นๆ อีกเล็กน้อย โดยปรับจนกว่าสีของภาพถ่ายจะสมจริงมากที่สุด

การใช้งานคำสั่ง Color Balance เริ่มจาก

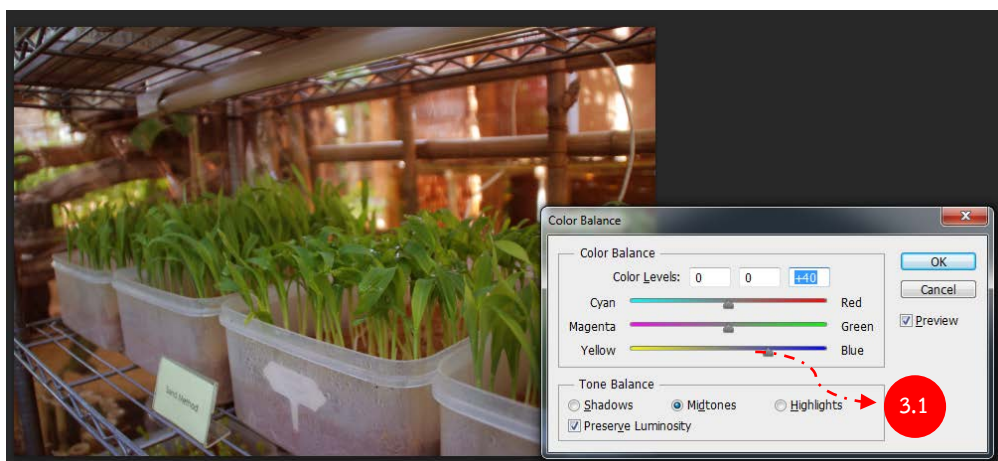
- 1.เปิดไฟล์ภาพที่ต้องการปรับสีเข้ามาในโปรแกรม Photoshop
- 2.ไปที่คำสั่ง Image บน Menu bar เลือก Adjustments > Color Balance

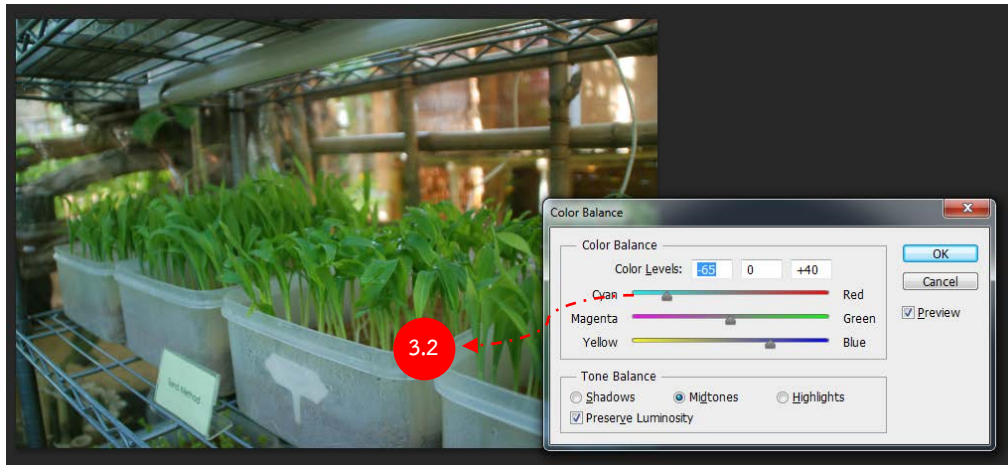
3.ที่หน้าต่าง Color Balance กำหนดค่าต่างๆดังนี้

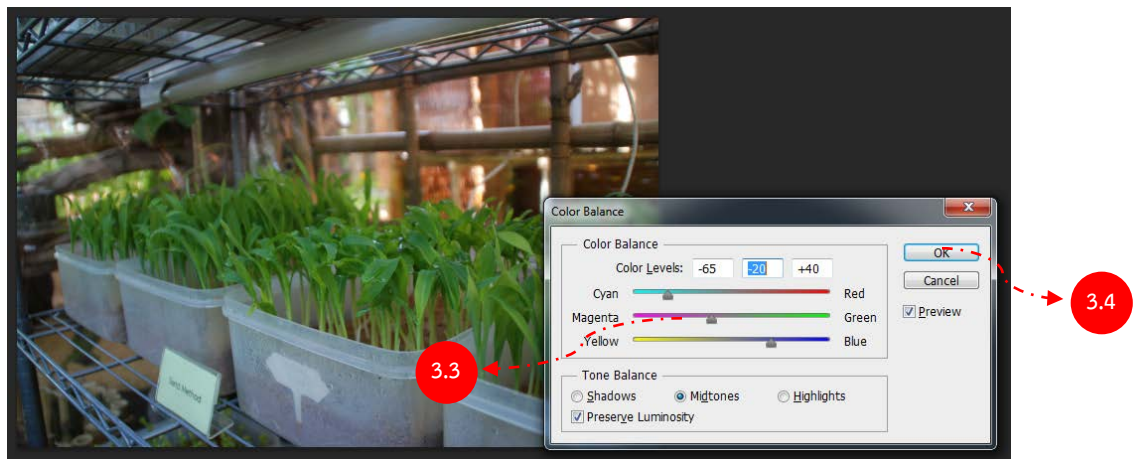
3.1 ที่แถบสี Yellow (เหลือง) ... Blue (น้ำเงิน) ด้านล่าง เลื่อนแถบสีไปทาง สีน้ำเงิน สังเกตสีของภาพที่แก้ไขว่าสีเหลืองจะลดลง

3.2 ปรับที่แถบสี Cyan (ฟ้าเขียว) ... Red (แดง) เลื่อนแถบสีไปทาง สีฟ้าเขียว สังเกตสีของภาพที่แก้ไขว่าสีของภาพเริ่มจะสมจริงมากขึ้น แต่ยังคงติดออกไปทางสีฟ้า

3.3 ปรับแถบสี Magenta (ม่วงแดง) ... Green (เขียว) เลื่อนแถบสีไปทาง สีม่วงแดง สังเกตสีของภาพที่แก้ไขจะสมจริงและถูกต้องมากขึ้น

3.4 เมื่อปรับสีของภาพจนได้สีที่คิดว่าถูกต้อง และสมจริงแล้ว กดปุ่ม OK

ภาพถ่ายที่ได้หลังจากปรับสีด้วยคำสั่ง Color Balance

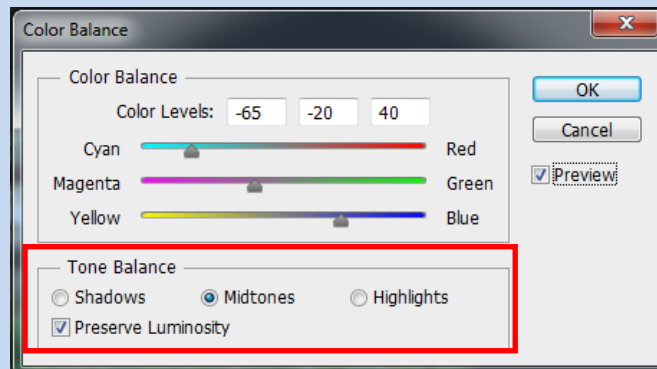
ก่อนปรับ

หลังปรับ

ข้อสังเกต: การปรับค่าดังกล่าวจะแตกต่างกันออกไป ตามภาพถ่ายที่ต้องการแก้ไขว่าจะมีสีผิดเพี้ยนออกไปทางสีอะไร

Tip: ที่หน้าต่างต่าง Color Balance จะมีส่วนของ Tone Balance ซึ่งจะเป็นการปรับสีผิดเพี้ยนของภาพถ่ายแบบละเอียด

โดยปกติแล้ว Tone Balance จะอยู่ที่ **Midtones** ซึ่งจะเป็นการปรับสีที่ผิดเพี้ยนในส่วนของภาพที่มีความสว่างปานกลาง

ส่วน **Shadows** จะเป็นการปรับสีที่ผิดเพี้ยนในส่วนที่เป็นเงา และ

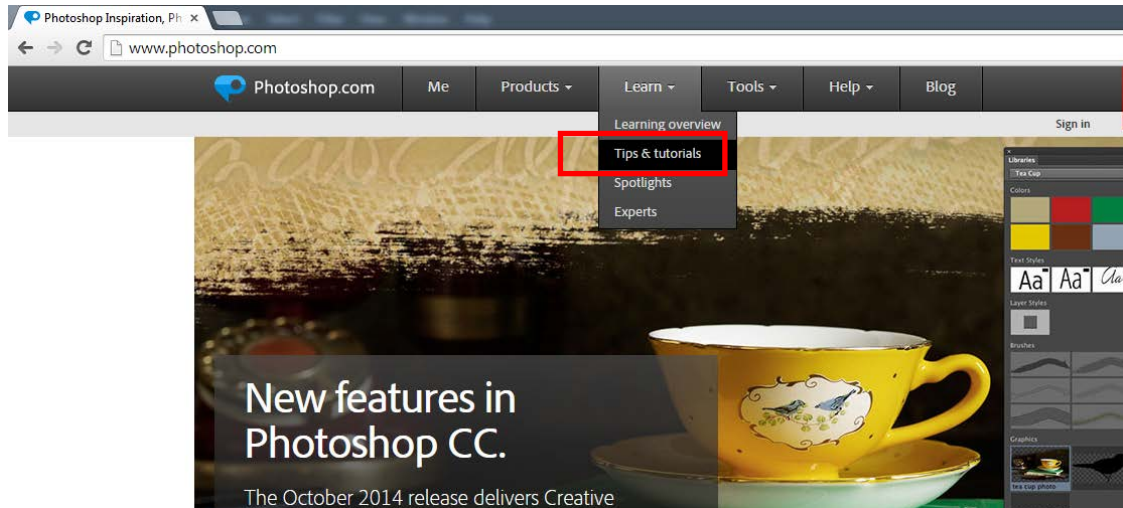
Highlights จะเป็นการปรับสีที่ผิดเพี้ยนในส่วนของภาพที่สว่างมาก

และค่า **Preserve Luminosity** เลือกไว้เพื่อไม่ให้ค่าความสว่างของภาพเปลี่ยนแปลงไปในขณะที่ปรับสี

อย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า โปรแกรม Adobe Photoshop สามารถใช้งานได้ตั้งแต่การแต่งภาพเบื้องต้น ไปจนถึงการตกแต่งและตัดต่อภาพเพื่อใช้งานในลักษณะต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย ซึ่งการทำงานที่ซับซ้อนของ โปรแกรม Photoshop ผู้ใช้งานจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้การใช้งานเพิ่มเติม โดยในที่นี้จะแนะนำเว็บไซต์ที่สอนการใช้งาน โปรแกรม Photoshop เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้เพิ่มเติมให้สามารถทำงานกับโปรแกรม Photoshop ได้ อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

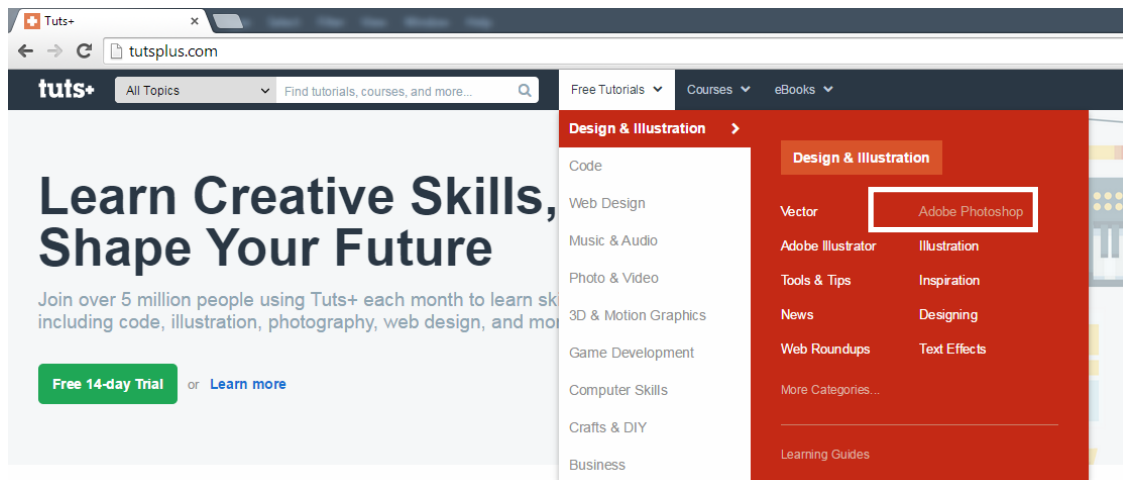
www.photoshop.com

เป็นเว็บไซต์ของ Adobe ที่รวมเทคนิคการใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop รวมถึงการใช้งานโปรแกรม Adobe Photoshop ร่วมกับโปรแกรมต่างๆของ Adobe โดยเข้าไปที่ เมนู Learn > Tips & tutorials

tutsplus.com

เป็นเว็บไซต์ที่สอนเกี่ยวกับการออกแบบชิ้นงานด้วยโปรแกรมการออกแบบต่างๆ รวมทั้ง Photoshop ด้วย โดยเข้าไปที่ เมนู Free Tutorials > Design & Illustration > Adobe Photoshop

www.digitalartsonline.co.uk

เป็นเว็บไซต์ที่รวบรวมงานด้าน Digital Art ที่น่าสนใจ และมีบทความสอนเกี่ยวกับการออกแบบ Digital Art ด้วยโปรแกรมต่างๆ โดยเข้าไปที่ เมนู TUTORIALS > BY SOFTWARE > Photoshop

The screenshot shows the website www.digitalartsonline.co.uk/tutorials/. The page features a navigation menu with links for HOME, NEWS, TUTORIALS (highlighted), REVIEWS, FEATURES, PORTFOLIOS, and GUIDES. Below the navigation, there is a breadcrumb trail: You're here > Home > Tutorials. The main heading is "Tutorials" with two sub-sections: "BY TECHNIQUE" and "BY SOFTWARE" (highlighted). Under "BY SOFTWARE", a list of software programs is provided: Adobe Illustrator, After Effects, Dreamweaver, Final Cut Pro, Flash Pro, InDesign, Manga Studio, Maxon Cinema 4D, Maya, Muse, Nuke, Painter, Photoshop, Premiere Pro, QuarkXPress, and RealFlow. Three featured images are displayed: a woman with blonde hair and colorful abstract shapes, a woman with red hair in a dark setting, and a woman with long brown hair in a white shirt. A caption below the third image reads: "November 2014's visual trends: pigments, panning shots and porn".

เอกสารอ้างอิง

Basic Photography รวมพื้นฐานการถ่ายภาพที่ควรรู้ เข้าใจง่ายมาก (photoschoolthailand.com)

ได้จาก: <https://www.photoschoolthailand.com/>

ครูไอที - บทเรียนออนไลน์ที่กระชับ และเข้าใจง่าย ได้จาก องค์ประกอบของการถ่ายภาพ - ครูไอที (kru-it.com)

<https://kru-it.com/movie-editing/elements-of-photography>

Panorama เทคนิคการสร้างสรรค์ภาพมุมกว้างด้วยการถ่ายภาพาโนรามา ได้จาก: www.portfolios.net

เทคนิคการจัดองค์ประกอบภาพ ได้จาก : www.mercular.com/review-article/best-composition-photogr

พื้นฐานการใช้ photoshop เบื้องต้น ได้จาก: www.shutterstock.com/th/blog/photoshop-basics-an-introduction-to-using-layers

คู่มือการถ่ายภาพเพื่องานประชาสัมพันธ์ศูนย์ข้อมูลและการบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ได้จาก:

http://pk.pnru.ac.th/qa/km/km_information.pdf?bid=111

สรารุณี ทองศรีคำ (2561) การจัดทำสื่อภาพนิ่งดิจิทัลเพื่อการประชาสัมพันธ์ในสื่อสังคมออนไลน์

muhammad mameng เทคนิคการถ่ายภาพแบบต่างๆ ได้จาก: <https://www.gotoknow.org/posts/425608>

คณะผู้จัดทำ

นางสาวพรรณนีย์ วิชชาชู	ผู้อำนวยการกลุ่มประชาสัมพันธ์และเผยแพร่
นางสาวอุดมพร สุพคุณ์	นักวิชาการเผยแพร่ชำนาญการ
นายนฤพล ตั้งตรีรัตน์	นักวิชาการโสตทัศนศึกษาปฏิบัติการ
นางกัญญาณัฐ ใฝ่แดง	นายช่างภาพชำนาญงาน

.....วิ